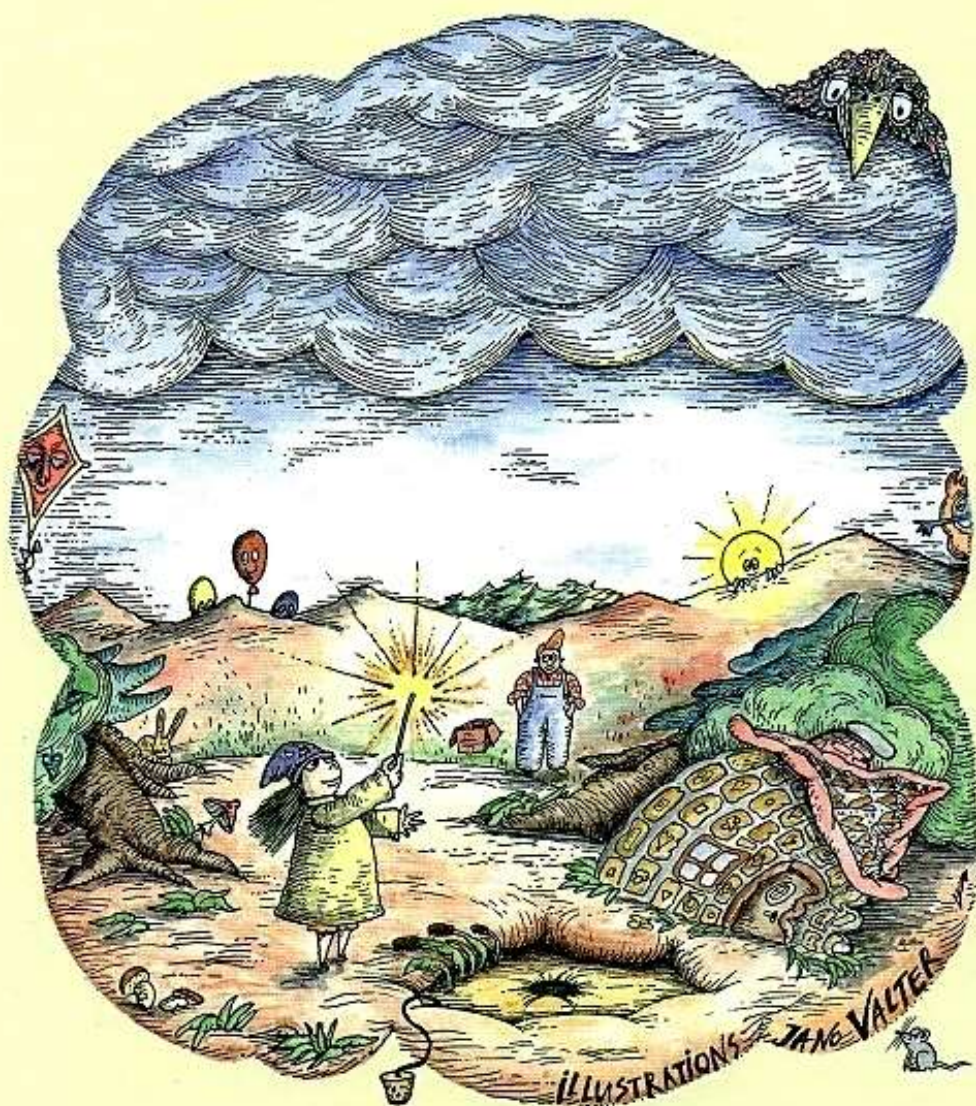

Václav Šuplata

Nafukovacia rozprávka

„Haló! Je tu niekto?“ ozývalo sa hustým lesom a les odpovedal len temným mlčaním.

Neveľké dievčatko, ktoré sa takto rozprávalo s lesom, sa pozorne započúvalo, ba odhrnulo si aj svoje dlhé, husté, čierne vlasy z pravého ucha, aby malo istotu, že počuje dobre.

Keď niekto v lese volá „Haló“, tak dúfa, že mu niekto odpovie, no dievčinka akoby mala radosť práve z toho, že jej nik neodpovedá. To bolo naozaj zvláštne.

„No tak; haló!“ zavolala opatrne ešte raz, a keď sa nič nezvalo, spokojne sa usmiala.

„Kto to tu tak kričí?! Tu je les a nie stanica!“ ozval sa zrazu škrekľavý hlas, a spomedzi hustých krikov vyšla stará, zhrbená ježibaba.

Dievčatko sa prestalo usmievať a sklamane pokrútilo hlavou.

„To vari nie je pravda!“ povedalo viac pre seba, a smutne sa pozrelo na nahnevanú ježibabu pred sebou.

„Čo by si rada, dievčina?“ opýtala sa tá nevrlo.

„Dobrý deň!“ pozdravilo dievčatko slušne.

„Tak to nemám!“ odvrkla stará ježibaba.

Hľadám voľný les,“ pokračovalo nešťastne dievčatko. „Volám sa Jujinka, a som tiež ježibaba... teda zatiaľ ešte len ježidievčatko. Prestala som chodiť do ježibabovskej školy, takže si musím nájsť les, v ktorom by som...“

„Tu si na zlej adrese!“ skočila jej zlostná starena do reči. „Toto je môj les... aj keď nie práve najlepší!“

„Ale veď je pekný,“ pozrela sa prekvapene Jujinka.

„Pekný, pekný,“ zahundrala nevrlo ježibaba. „Ale niet v ňom pokoja! Večne ktosi otravuje. Jeden chce vedieť, kde sú jahody, druhý zas, kde rastie najviac hríbov! A čo za to?! Ani len jedinú muchotrávku mi neprinesú! A včera tu jeden chlapčisko hľadal dokonca balón!“

„Balón?“ usmiala sa Jujinka.

„Áno, balón! Vraj mu uletel v lunaparku, a vietor ho hnal týmto smerom. Každý sa len pýta, a ja aby som večne odpovedala!“

Malá ježibaba si len smutne vzdychla, a potom sa prosbne pozrela na ufrflanú, starú ježibabu:

„A nemohla by som tu aspoň prespať?“

„Nie!“ odvrkla starena a chvíľku hľadala výhovorku. „Kukučky sú z teba akési nervózne. Len choď pekne ďalej!“

„Ale kam?“ takmer sa Jujinka rozplakala. „Prešla som už 169 lesov a všetky sú obsadené.“

„Jáj; dievča zlaté,“ vyškerila sa ježibabizna svojimi poslednými zubami. „Vieš koľko som sa ja kedysi nachodila...?“

Potom už len mykla ramenami, a tak ako sa zjavila, tak sa i stratila v hustom kroví.

Jujinke nezostalo nič iné, len sa pobrať tiež. Prešla veru nejednu velikánsku lúku a aj dve také menšie, keď jej zrazu cestu zahatala velikánska, čudná hora.

Jujinka sa prekvapene pozrela pred seba, a potom si nahlas povzdychla:

„No, mám ja na svete šťastie? Keď konečne nájdem horu, tak je to hora odpadkov!“

„A čo iné by si chcela nájsť na smetisku, dievčinka?“ ozvalo sa zrazu spomedzi toho haraburdia.

Dvere, o ktorých si Jujinka najprv myslela, že sú tiež vyhodené, sa otvorili a vyšiel z nich trošku tlstý, ale milý, usmiaty muž. Na prvý pohľad bolo vidieť, že to nie je žiadna ježibaba... teda ježibáb, či ako sa vlastne hovorí ježibabe, keď je muž.

„Dobrý deň!“ zašepkala prekvapene Jujinka.

Človečik sa usmial ešte viac:

„Dobrý deň! Nechcel som ťa vyľakal. Hľadáš niečo?“

Jujinka smutne prikývla:

„Hľadala som, les, ale myslím, že už zostanem tu,“ obzerala sa okolo seba.

„Tu? Na smetisku?“ opýtal sa s údivom tajomný neznámy.

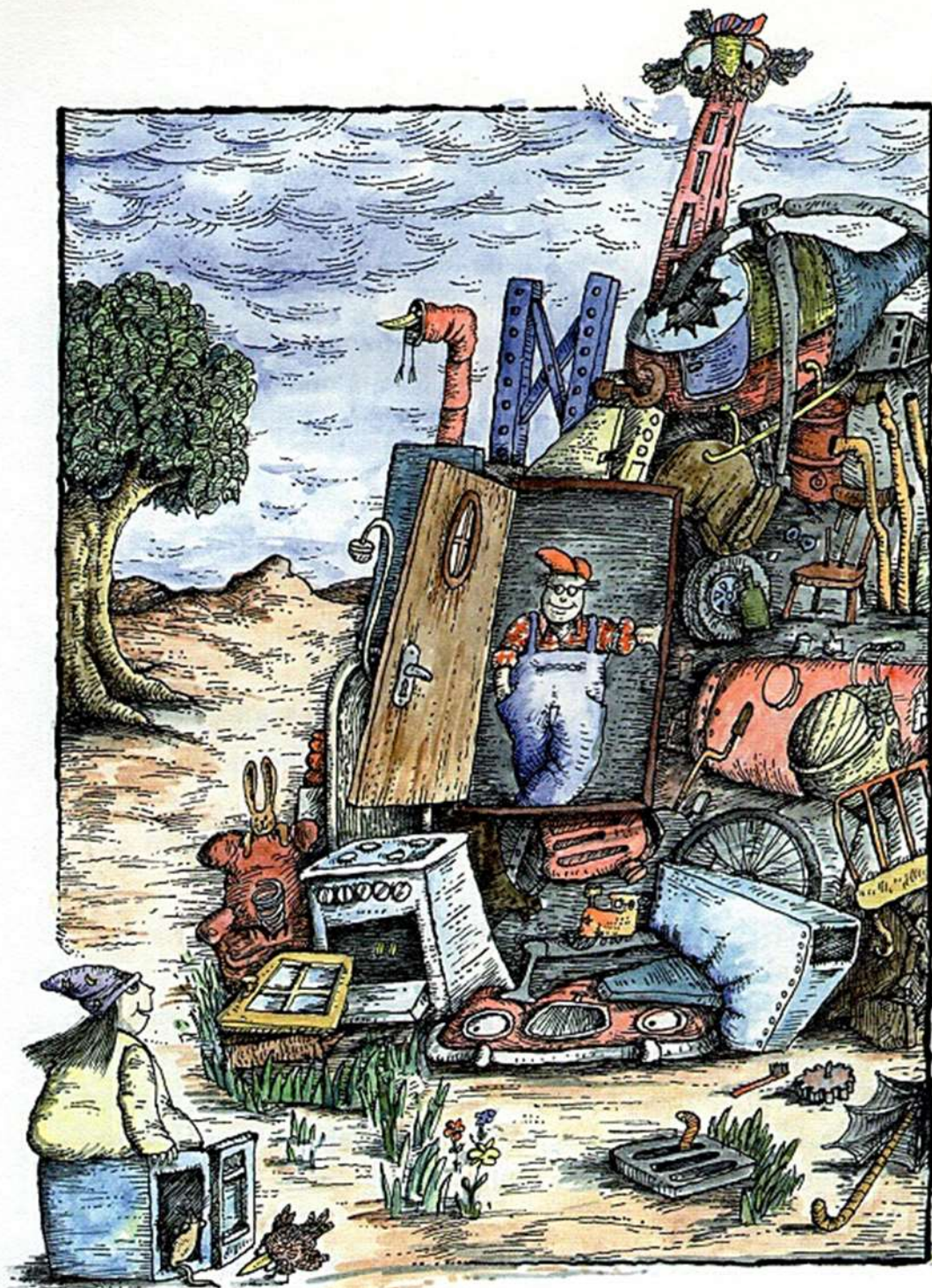
„Tak veru,“ znovu prikývla Jujinka nešťastne. „Nosia sa sem nepotrebné veci? Nosia. A ja som nepotrebná ježibaba. Kam sa mám zahodiť?“

Človečik nechápavo pokrútil hlavou:

„Veď by ťa bola škoda. Čo ak chýbaš v nejakej rozprávke?“

„V rozprávke?“ mávla smutne Jujinka rukou. „Tam sa nemôžem ani ukázať. Už v prvej triede sme sa učili, že každá správna ježibaba má svoj les, a každý les má svoju ježibabu.“

„Áno, o tom som už čosi počul,“ prikývol muž.

„No; a ktorý les mám ja? A ktorý les má mňa? Hm?!“

„Vari sa nejaký nájde,“ pokúsil sa človečik utešiť smutnú Jujinku.

„Nenájde,“ pokrútila hlavou. „Už som prešla všetky lesy, a všade niekto je. V tom poslednom majú dokonca nervózne kukučky!“ pozrela sa zamračene smerom odkiaľ prišla.

„Kto by to bol povedal?“ zarazil sa prekvapene muž zo smetiska.

„A vy tu vlastne čo robíte?“ pozrela sa Jujinka spýtavo na záhadného muža. „Vari vás len niekto nevyhodil?“

Človečik sa veselo rozosmial:

„Nie, nevyhodil. Ja som strážca.“

„Čože???“ Jujinke od úžasu takmer vypadli očká. „Dnes ľudia kradnú už aj smeti?“

Strážca pokrútil hlavou:

„Naopak. Vyhadzujú aj to, čo sa nemá. Ja som dával pozor, aby nevyhadzovali rozprávkové knižky, hoci potrhané; alebo hračky, hoci pokazené. Knižku treba zalepiť a dať do knižnice; hračku opraviť a dať deťom. Hračiek nie je nikdy dost.“

„To je pravda,“ prikývla Jujinka vážne. „Vaša práca je naozaj veľmi dôležitá.“

„Bola,“ usmial sa strážca smutne. „Teraz som tu už celkom zbytočný. Smetisko je plné, a tak sem už nič nenosia.“

Jujinke ho zrazu prišlo ľúto:

„Hm! Škoda, že neviem vyčarovať nové smetisko.“

„Vy ste nemali v škole čarovanie?“ začudoval sa muž.

„Mali,“ prikývla trochu zahanbene Jujinka. „Ale ja som sa naučila iba čáry-máry fuk, a potom som zo školy ušla.“

„Ušla? A prečo?“

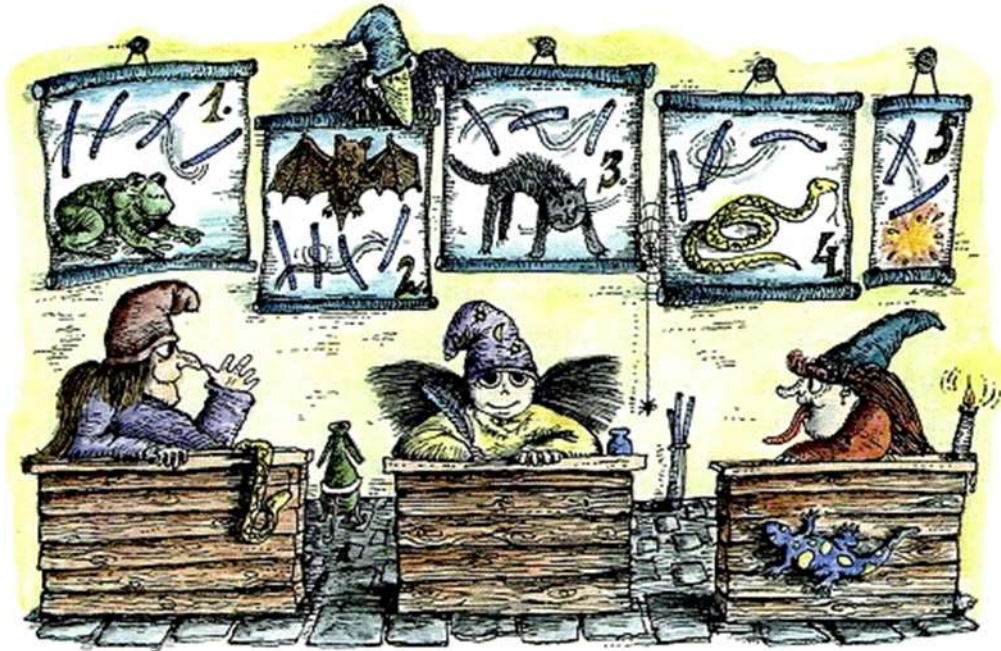
„Lebo mám päťku z protivnosti,“ priznala sa Jujinka, a zahanbene sklopila oči.

„Z čoho?“ opýtal sa prekvapene strážca, lebo taký predmet veru on v škole nemal.

„Z protivnosti,“ zopakovala Jujinka. „Ježibaba má byť zlá a protivná, no a to sa ja nie a nie naučiť,“ vysvetlila smutne.

Strážca sa natešene rozosmial:

„Ale to je výborné! Konečne jedna ježibaba, ktorej sa deti nemusia báť!“ potom viac pre seba zahundral: „A takej ježibabe musím pomôcť.“

Vážne sa zamyslel, no o chvíľu sa mu tvár znovu rozjasnila a pozrel na Jujinku.

„Počkaj, niečo ti dám,“ stratil sa vo dverách, z ktorých predtým vyšiel.

Chvíľu bolo počuť kdesi zvnútra haraburdia šramot a hrmot; presne taký, ako keď niekto hľadá niečo v kope haraburdia, a keď sa strážca vrátil, držal v ruke akýsi balíček. Taký celkom obyčajný balíček. Ani veľký, ani malý, proste presne taký, aby sa do neho zmestilo, to čo v ňom bolo.

„Tento balíček som tu našiel kedysi dávno. Nevieam, kto ho vyhodil. U nikoho však nebude v lepších rukách ako u teba,“ podal balík Jujinke.

Viete najlepšie, aké dokážu byť deti zvedavé, ale všetka detská zvedavosť sveta je nič proti tomu, aká dokáže byť zvedavá malá ježibaba.

„Čo je v ňom?“ obzerala si Jujinka darček zo všetkých strán.

„Tajomstvo,“ zašepkal strážca s úsmevom. „Zatiaľ ho nerozbaľuj! Najprv si nájdí peknú lúku.“

Jujinka by najradšej hneď bežala hľadať peknú lúku, ale zrazu si uvedomila o čom hovoril strážca predtým, a pozrela sa na neho svojimi veľkými, modrými očami.

„A vy so mnou nepôjdete?“ opýtala sa opatrne. „Vraveli ste, že sem už nikto nič nenosí, tak tu už nemusíte strážiť.“

Strážca smetiska sa krátko zamyslel, ale naozaj len veľmi krátko a veselo prikývol.

Veľmi ďaleko ani nedošli.

Hneď na prvej lúke, ktorú cestou našli, sa Jujinka zastavila a nedočkavo povedala:

„Aj toto je pekná lúka. A aj keby nebola, od zvedavosti už aj tak nedokážem ďalej hľadať.“

„Nuž dobre,“ usmial sa strážca. „Môžeme zostať i tu.“

Jujinka rýchlo rozbalila balíček, a nechápavo hľadela na to, čo v ňom našla. Bolo to farebné, gumené, poskladané, a bolo toho veľa.

„Čo to je?“ opýtala sa trochu so strachom.

Strážca sa však len tajomne usmieval:

„Niekde tu musí byť návod na použitie.“ Chvíľu hľadal v škatuli, kým našiel papierik, ktorý podal Jujinke: „Čítať si sa dúfam stihla naučiť.“

Jujinka rýchlo prikývla a prečítala z papiera:

„NA-FU-KO-VA-CÍ LES - návod na použitie.“

Malá ježibaba si od prekvapenia sadla do trávy a na chvíľu úplne onemela.

Keď je niekto úplne nemý, ťažko sa mu číta nahlas, a tak jej strážca zobral návod z rúk a čítal ďalej:

„*Nájdeme stredne veľkú lúku a nenafúkaný les na nej rozprestrieme.*“

„Tak to rýchlo urobme!“ vrátila sa zrazu Jujinke stratená reč, a hneď sa aj pustila do práce.

Strážca smetiska pomáhal ako mohol, no rozprestrieť na stredne veľkej lúke celý nenafúkaný les, to nie je veru vôbec jednoduché. Napokon však udýchaná Jujinka predsa len nedočkavo pozrela na svojho pomocníka:

„Viac sa rozprestrieť nedá. Čo je tam ďalej?“

„*Cez otvor, ktorý sa nachádza na dne lesného jazierka, nafúkame les pomocou priloženej pumpičky.*“ prečítal strážca z návodu a nazrel do prázdnej škatule. „Hm, lenže pumpičku zabudli priložiť. Možno preto niekto les vyhodil. Čo teraz?“

„Žiadny strach,“ usmiala sa Jujinka. „Poznám predsa čáry-máry fuk!“

Strážca sa ustarostene pozrel na velikánsky, rozložený les:

„Na to bude treba ale veľmi veľa fukov!“

Jujinka však len s úsmevom mávla rukou, postavila sa a začala čarovať:

„Čáry-máry fuk! Čáry-máry fuk! Čáry-máry fúúúk!“

A čarovala veru dobre. Les sa začal plniť fukom... teda... vzduchom. Zrazu sa len ozvalo „Plop!“ a do výšky vyrástol prvý nafúknutý strom; a znovu „Plop!“ a stál ďalší; „Plop!“ „Plop!“ „Plop!“ a vyrástal celý nafukovací les.

Potom vyrástla nafukovacia tráva, i kvety plné nafukovacej vône.

Obďaleč narástla veľká nafukovacia jaskyňa celá z nafukovacích skál.

Na neďalekej nafukovacej čistinke rástlo dokonca niekoľko nafukovacích muchotrávok i dubákov.

Na brehu neveľkého nafukovacieho lesného jazierka rástlo nafukovacie rákosie.

Ale na čom mohla Jujinka oči nechať, bola prekrásna nafukovacia perníková chalúpka.

Netrvalo ani veľmi dlho a do nafukovacieho lesa sa už nevošiel ani jediný fuk.

„Čo teraz?“ opýtala sa najšťastnejšia ježibaba na svete.

Strážca nazrel do návodu:

„Nafukovací otvor v jazierku upcháme priloženou zátkou.“

Jujinke nebolo treba dvakrát hovoriť, a otvor v jazierku bol dokonale upchaný štuplom, ktorý bol motúzikom priviazaný ku dnu jazierka.

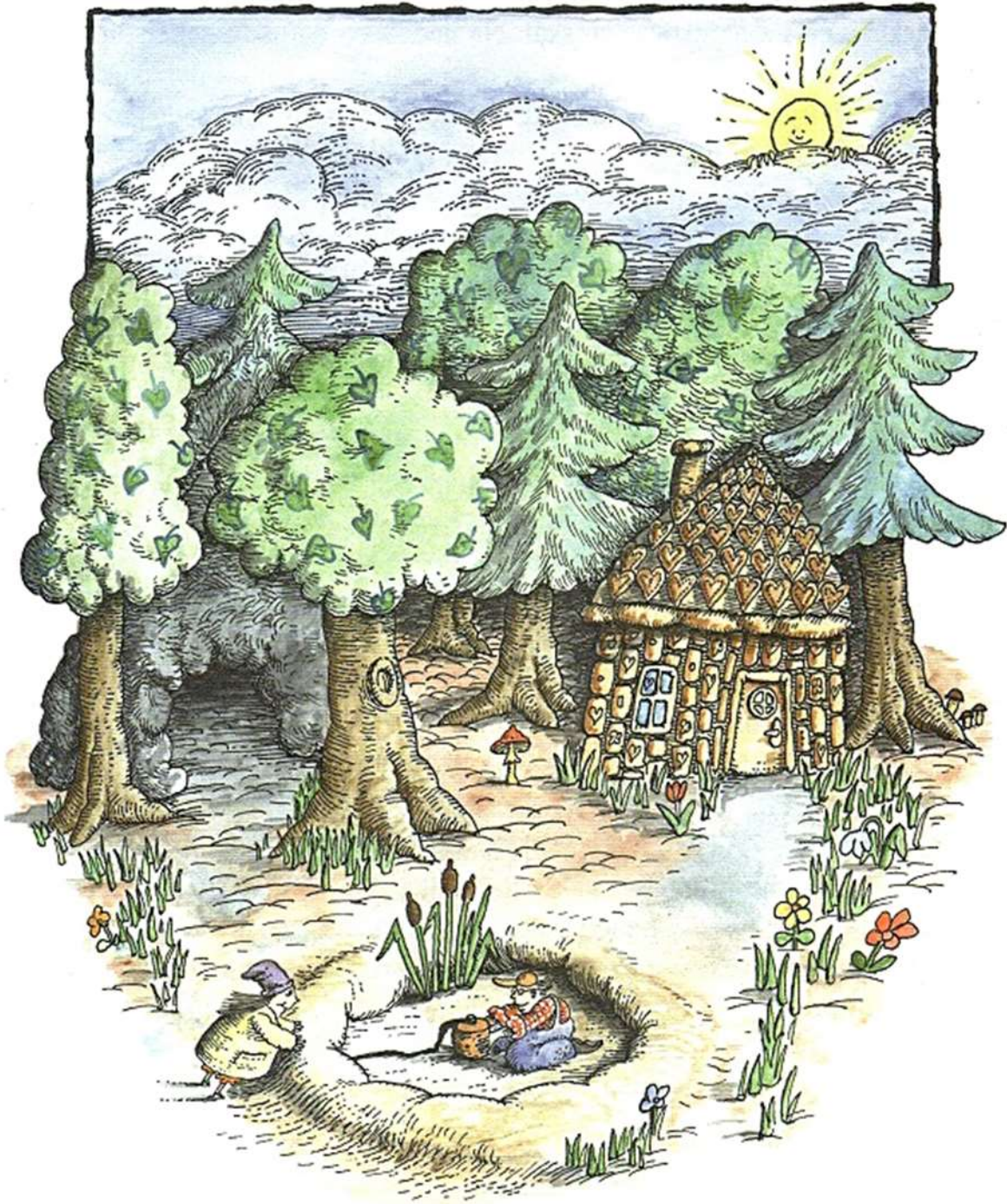
„Vylezieme z jazierka, ktoré potom naplníme vodou.“ pokračoval v čítaní strážca.

Na druhej strane papiera bolo ešte veľkým písmom napísané:

- UPOZORNENIE! AK SA NA HLADINE JAZIERKA ZAČNÚ ROBIŤ BUBLINKY, ZNAMENÁ TO, ŽE ZÁTKA DOBRE NETESNÍ, A Z LESA UNIKÁ VZDUCH. V TAKOM PRÍPADE TREBA VODU Z JAZIERKA VYPUSTIŤ, A ZÁTKU PORIADNE ZATLAČIŤ! -

„Naplníme vodou,“ opakovala Jujinka zamyslene. „Lenže kde ju vziať? Jediné čo tu nie je, je nafukovací potok s nafukovacou vodou.“

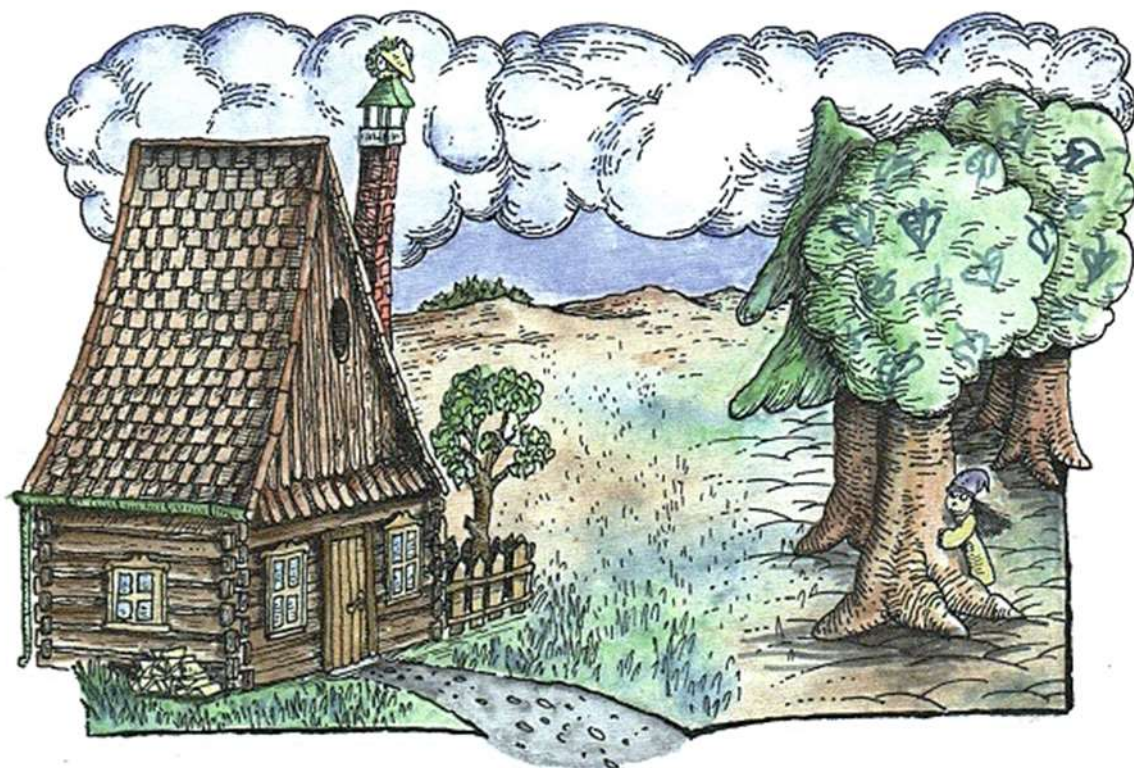
„Taká voda by nám asi nepomohla,“ zamyslel sa strážca smetiska. „Nafukovacia voda nevie robiť bublinky. Treba niekde nájsť naozajstnú vodu.“

„Musím sa poobzerať v okolí môjho lesa,“ prikývla Jujinka.
Slovičko *˘môjho˘* povedala obzvlášť hrdo.

Strážca súhlasne prikývol:

„Ja sa zatiaľ pozriem, či tu nie je aj nejaké nafukovacie
smetisko,“ a vybral sa na prechádzku po nafukovacom lese.

Nafukovací les nebol veľmi veľký, a tak Jujinke netrvalo dlho a pomedzi nafukovacie stromy uvidela naozajstnú lesnú čistinku. Na jej okraji stála malá, drevená chalúpka.

„V takej peknej chalúpke určite niekto býva,“ pomyslela si Jujinka. „A ten niekto mi určite povie, kde tu nablízku tečie nejaký potôčik.“

Podišla k chalúpke a zaklopala na dvere.

„Ďalej! Ale aj tak nemám čas,“ ozvalo sa zvnútra.

Jujinka na chvíľku zaváhala, no potom mykla plecami, opatrne otvorila dvere a nazrela dnu.

„Dobrý deň!“ pozdravila slušne, a poobzerala sa po izbietke.

Neveľká komnata bola plná hodín, hodiniek i hodinísk. Všetky tikali ako len vládali, ale každé inak, a tak bol domček plný všakovakého tikotu.

Pri okienku stál neveľký stôl, pri ktorom na malej stoličke sedel taký normálny, obyčajný muž. Okuliare mal posunuté až na čelo, rukami si podopieral bradu, a bez pohnutia hľadel kamsi do diaľky.

„Prepáčte, že vyrušujem...“ povedala Jujinka opatrne, ale človečik ju nenechal ani dohovoriť.

„Nemám čas. Musím vymýšľať. Čo si želáte?“

„Nerada vyrušujem,“ zopakovala Jujinka. „Chcela som sa len opýtať, kde je tu v okolí nejaký prameň alebo studnička.“

„Prameň je tamto; kúsok za mojím domom,“ mávol človečik nedbalo rukou, a bez toho, že by na Jujinku čo i len pozrel, dodal: „Ale nemám čas vám ju ukázať.“

Jujinka mykla plec om a povedala:

„Ďakujem; hádam ho nájdem.“

Vtedy sa zrazu čudný hodinár zamračene pozrel na Jujinku, a ešte zamračenejšie sa opýtal:

„A ty si kto? Kde sa tu berieš?“

Jujinka sa zarazila vo dverách, a s úsmevom sa otočila:

„Ja som ježibaba, a bývam hneď tu vedľa v lese.“

„Ježibaba? Vedľa v lese?“ čudoval sa zamračený hodinár. „Vedľa predsa žiaden les nie je!“

„Už je,“ povedala pyšne Jujinka. „Práve som si ho nafúkla. A teraz musím nanosiť vodu do jazierka, aby som...“

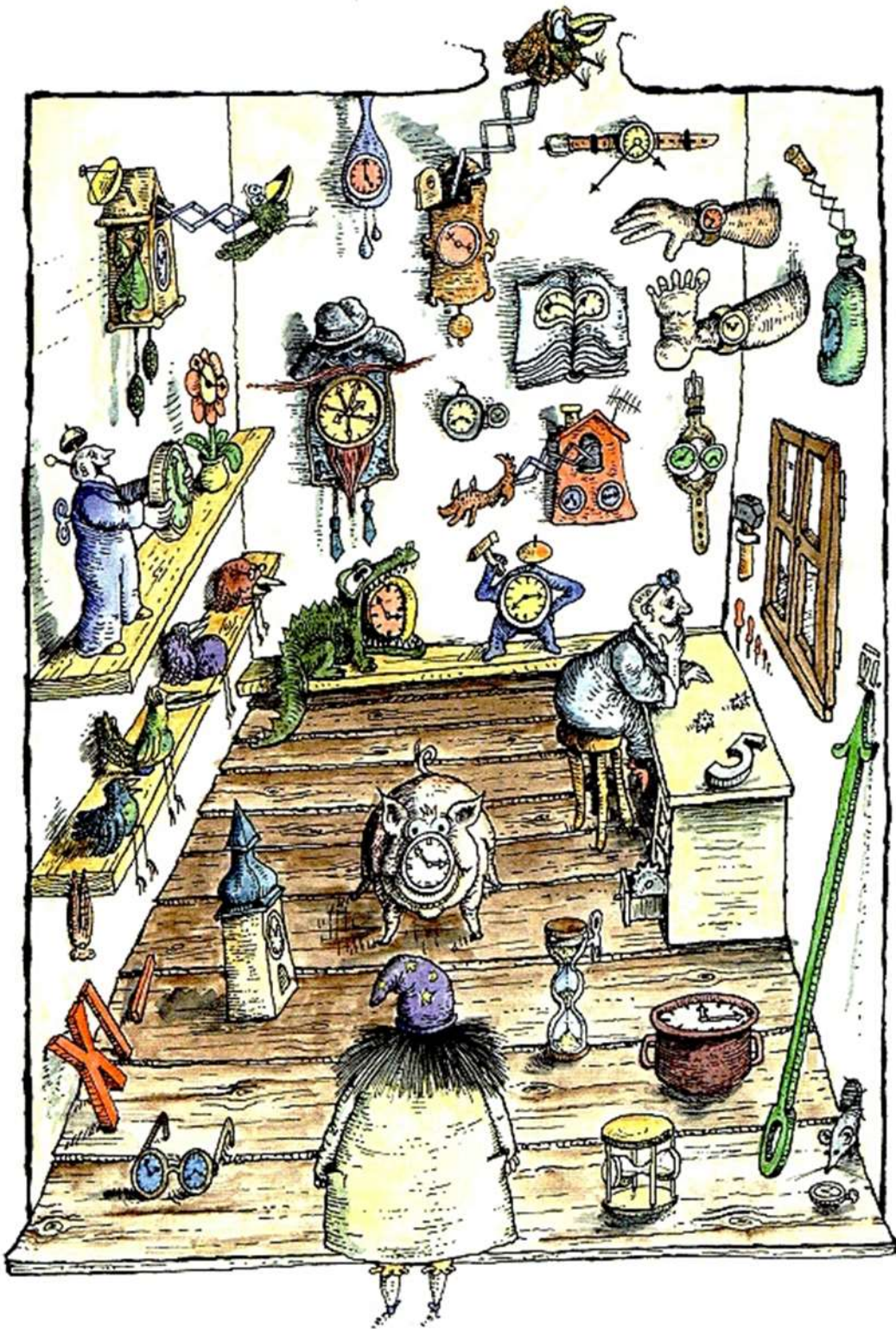
„Nafúkla???“ opýtal sa človečik prekvapene i zamyslene.

„Áno, ja mám nafukovací les,“ povedala Jujinka pyšne.

„To je zaujímavé. Veľmi zaujímavé,“ hundral zamyslený hodinár.

„Dostala som ho...“ chcela vysvetliť Jujinka.

Človečik však ako by ju ani nepočúval: „Tak nafukovací? Ale to je ohromný nápad!“

„No áno; je to výborný nápad...“ povedala opatrne Jujinka nechápajúc hodinárove nadšenie.

Ten ju však hneď zahriakol:

„Ale nie ten tvoj les! Ten môj nápad je výborný! Ja som totiž hodinár.“

„Teší ma; ja som ježibaba,“ predstavila sa Jujinka.

„Som najlepší hodinár na svete. Celé roky rozmýšľam, aké hodiny by som urobil, aby všetci videli, že som naozaj najlepší.“

„A už ste na niečo prišli?“

„Áno; práve teraz,“ odpovedal človečik so zasneným úsmevom. „Urobím hodiny...“

„To je skutočne ohromný nápad!“ uznala Jujinka.

„Neskáč mi do reči!“ nazlostil sa hodinár. „Urobím hodiny...“

„To ste už vraveli,“ upozornila ježibaba opatrne.

„Lenže nafukovacie!“ dokončil konečne, zvláštny človečik, vetu.

„Tak to ste nevraveli,“ povedala Jujinka prekvapene.

Hodinár zasnene zašepkal:

„Jediné nafukovacie hodiny na svete!“

Jujinka sa nasmelo ozvala:

„A nemohli by ste mi najprv ukázať, kde je ten prameň?“

„No dovoľ!!! Ja som hodinár...!“ osopil sa zlostne človečik.

„Ja viem, nafukovací,“ prikývla ježibaba.

To hodinára nahnevalo ešte viac:

„Čo si to dovoľuješ?! Ty... ty... jedna ježibaba drzá! Veď počkaj, až uvidíš moje hodiny!“

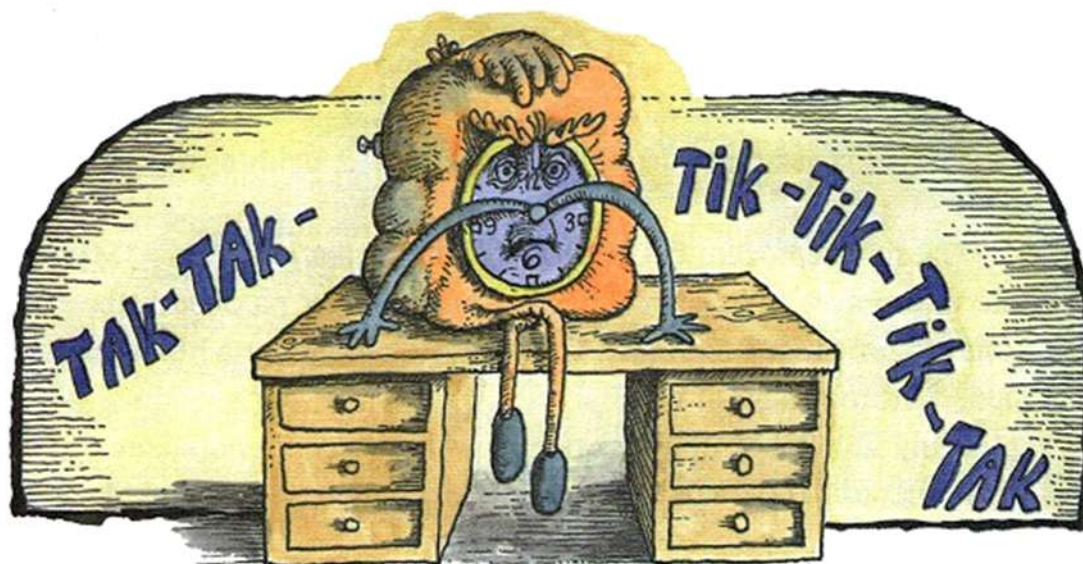
„Ja žiaľ nemôžem čakať,“ povedala Jujinka pokojne. „Mám ešte veľa práce. Ale ak chcete, zajtra budem variť na obed hríbovú polievku; prídte ju ochutnať,“ dodala ešte, a pobrala sa hľadať prameň.

Jemný žblnkot vody preskakujúcej kamienky jej napokon čoskoro prezradil kde nájde dosť vody na naplnenie svojho jazierka.

Nafukovací les i svet naokolo už potemnel prichádzajúcim večerom, kým bolo jazierko konečne plné.

Jujinka i strážca smetiska boli veru z toľkého nosenia vody naozaj unavení.

Presvedčili sa ešte, že sa na hladine nerobia žiadne bublinky, čo bolo dôkazom, že nafukovací les je dokonale zaštopľovaný, a únavou zaspali, len čo si ľahli do nafukovacích postelí v nafukovacej perníkovej chalúpke.

To do dnes nikto nevie, ale druhý deň trval trochu dlhšie ako ostatné, lebo slnko, keď prechádzalo nad lesom, nazrelo nevdojak cez okienko hodinárovej chalúčky, a keď zbadalo, čo sa vnútri deje, zostalo na chvíľu prekvapené stáť.

Na stole s hodinárskym náradím sedeli nafukovacie hodiny, hompáľali ručičkami, obzerali sa kade-tade a nahlas robili:

„TAK-TAK-TIK-TIK-TIK-TAK!“

Po izbietke sa prechádzal nahneváný hodinár a neustále opakoval:

„Tik-tak-tik-tak!“

Ale nafukovacie hodiny, akoby ho ani nepočuli:

„TIK-TIK-TAK-TAK-TAK-TIK!“

Hodinár nahnevane pokrútil hlavou:

„Nie! Ešte raz! Tik-tak-tik-tak!“

Hodiny však pokojne povedali:

„TIK-TIK-TAK a hotovo!“

„Ja sa asi zbláznim!“ kričal zúfalý hodinár. „Hodiny jedny nafúkané! Tik-tak-tik-tak!!! Vari je to také ťažké?!“

„TIK-TAK-TIK-TAK, to nie je nič pre nás,“ povedali hodiny pohrdavo a namyslene dodali: „Sme jediné nafukovacie hodiny na svete, a teda sme na celom svete najkrajšie a najdokonalejšie. Správne je to čo robíme my.“

Hodinár súhlasne prikývol:

„Ste jediné na svete, ale musíte sa riadiť podľa času!“

Hodiny sa však nafúkli ešte viac, a znovu pozreli von okienkom: „Tak čas pôjde podľa nás, keď budeme chcieť; tik!“

„Teraz už ale naozaj prestáva...!“ chcel hodinár od hnevu buchnúť po stole, no zrazu zacítil akúsi povedomú vôňu.

„Tu niečo vonia...“ zašepkal prekvapene. Hneď si však spomenul, že je nahnevaný, a znovu sa rozohnal, že buchne od zlosti po stole: „Teraz už ale naozaj...“, opäť sa zarazil.

„Tu niečo pekne vonia...“ Potiahol silno nosom, a zamyslel sa: „Takto predsa vonia hríbová polievka.“

V tej chvíli už vari viac ani byť nahnevaný nemohol.

„Teraz už ale naozaj prestáva všetko!“ dokončil konečne vetu. „Hodiny si idú, ako sa im zachce, a ježibaba si varí hríbovú polievku!“

„TAK-TAK-TIK!“ zatickali hodiny posmešne.

„Vy mlčte, lebo vás vypustím!“ zakričal na ne hodinár.

Hodiny sa otočili k oknu, ale tak, aby bolo už na prvý pohľad jasné, že sú hrozne, ale naozaj hrozne urazené.

Kto má rád hubovú polievku, veľmi dobre vie, aké to je, keď sa jej vôňa začne šíriť po kuchyni. A hodinár mal hubovú polievku, okrem seba, zo všetkého na svete najradšej.

„Čo keby som sa išiel trochu prejsť?“ začal zrazu uvažovať nahlas. „Len sa tak pozrieť do toho nafukovacieho lesa. Navštívim, akože náhodou, tú drzú ježibabu, nech vidí, ako sa bez jej polievky zaobídem.“

„My zostaneme tu,“ zahundrali akoby pre seba nafukovacie hodiny. „Chodíme si kam my chceme! Tik-tak veru!“

„Robte si čo chcete!“ mávol rukou hodinár, a hneď sa aj pobral, bez toho, že by sa za hodinami čo i len obzrel.

Hodiny mykli ručičkami a tvárili sa, že je im to úplne jedno.

„Už som sa bála, že neprídete,“ usmiala sa Jujinka, keď zbadala vo dverách hodinára, ktorý opatrne nazeral do jej nafukovacej chalúčky. „Poďte ďalej!“

„Idem len tak náhodou okolo...“ povedal ledabolo hodinár, a veľmi sa snažil, aby sa zdalo, že je to pravda.

„Len poďte! Navarila som polievky až-až,“ ukázala malá ježibaba na velikánsky kotol plný hubovej polievky, takže ak hodinár dovtedy nevedel, koľko je to až-až, tak teraz mohol na vlastné oči vidieť, že je to naozaj veľmi veľa.

„Chce si ma udobriť, ale ja sa len tak nedám,“ hovoril si v duchu. „Som predsa urazený.“

Vôňa hubovej polievky bola však silnejšia, ako akékoľvek urazenie, a tak začal hodinár rýchlo rozmýšľať, ako zostať urazený, a pritom si dať aspoň za tanier.

„A čo keby som sa jej pomstil tak, že jej zjem všetku polievku?!“ našiel konečne sám pre seba výhovorku, a rovno si sadol k stolu.

Bola to veru najlepšia hríbová polievka, akú kedy jedol.

„Dáte si ešte?“ opýtala sa Jujinka, keď hodinár dojedal už tretí, po okraj naplnený, tanier.

„Len to nie!“ ledva sa nadýchol hodinár, a oblízal lyžicu. „Už vôbec nevládzem, a navyše nemám čas.“

Jujinka cháпavo prikývla:

„Viem; robíte nafukovacie hodiny.“

„Už sú hotové,“ mávol hodinár rukou. „Ale idú si, ako sa im zachce. Sú len na zlosť!“

V tom momente sa prudko otvorili dvere, a v nich stáli nazlostené nafukovacie hodiny:

„Tik-tak to teda nie! To sa nerobí, ohovárať niekoho, keď počúva za dverami!“

Jujinka chvíľu prekvapene hľadela, kým sa opýtala:

„A to sa robí, počúvať za dverami?“

„Tyk sa do toho nemiešaj!“ zahundrali hodiny zlostne.

„Čo je veľa, to je veľa!!! zakričal nahnevaný hodinár. „Ako sa opovažujete tykať ježibabe, ktorá varí takú výbornú hríbovú polievku?!“

„My tykáme, komu my chceme! Tik-tak!“ odvrkli hodiny.

To už bolo aj na hodinára priveľa.

„Hodiny jedny drzé! Okamžite choďte domov a učte sa tikať, ako každé slušné hodiny!“ zamračil sa, ako najzamračenejšie vedel, a ukázal prstom na hodiny.

„Ak to do večera nebudete vedieť, tak vás jednoducho vypustím a hotovo!“ Na krátku chvíľu sa ešte zamyslel, či je dosť zlý, no potom spokojne kývol hlavou.

„Tak-tik-tak hodinár!!!“ pozreli hodiny nenávistne na hodinára i ježibabu a vybehli z chalúčky.

„Zdá sa, že sa nahnevali,“ povedala Jujinka pozerajúc za hodinami.

„Nech si robia čo chcú!“ mávol hodinár rukou. „Ja aj tak nemám čas.“

„Už zas?“ pozrela prekvapene malá ježibaba. „Ale veď hodiny sú hotové.“

„Teraz vymýšľam velikánske, vežové hodiny,“ povedal hrdo hodinár.

Jujinka bola prekvapená ešte viac.

„A načo by boli vežové hodiny v lese?“

„To neviem; nemám čas nad tým rozmýšľať,“ povedal hodinár, uklonil sa namiesto pozdravu, a odišiel. Bolo vidieť, že teraz už uvažuje len nad svojim novým nápadom.

„Tik-takto nás urazil!“ vybehli nazlostené hodiny z nafukovacieho lesa, a schovali sa v neďalekom naozajstnom lese.

Od zlosti nevedeli, čo by skôr vyviedli.

„Vraj vypustíme! My vypustíme! Aj... aj... celý les vypustíme! Aj... aj... ježibabu vypustíme! Aj... hodinára vypustíme! A just vypustíme!!!“ kričali tak nahlas, že lesné živočíchy idúce náhodou okolo, nechápavo hľadeli, na koho to čudo vlastne kričí.

Z neďaleko stojaceho stromu sa zrazu ozvalo klopanie, podľa ktorého každý hneď spozná, že je v lese lesný doktor, dateľ. Teda nie úplne každý; nafukovacie hodiny ani netušili, čo je to za vtáka, a tak na neho len nenávisťne pozreli, a zlostne hýtali ďalej:

„Vypustíme, vypustíme, ale ako sa vypúšťa nafukovací les? Nejakoby bolo treba doň urobiť dieru. Tik-takú... čo najväčšiu!“

Vtom sa klopanie ozvalo rovno zo stromu, o ktorý sa hodiny opierali. Pozreli sa nazlostene nad seba, a rozkričali sa:

„Nevyrušuj teraz! Vari nevidieť, že rozmýšľame?!“

Ďateľ sa prekvapene pozrel dole, a chvíľu si udivene prezeral čudné hodiny.

„Prepáčte, ale na vás naozaj nevidno vôbec nič,“ povedal napokon pokojne. „Ani len presný čas, ktorý by ste, keď tak nad tým uvažujem, ako správne hodiny, mali ukazovať.“

„My si budeme ukazovať čo my chceme!“ odvrkli hodiny. „A vôbec; tyk tu vlastne čo robíš?!”

„Svoju prácu. Som ďateľ, nuž liečim stromy.“

„A to musíš pri tom robiť tik taký rámus?!“

„Nevravím, že by som chcel, ale, keď tak nad tým uvažujem, potichu sa diera do stromu urobiť nedá.“

„Keby sa trochu chcelo...“ chceli povedať hodiny, že by sa to dalo, no v tom sa zarazili. „Čože? Diera do stromu? A tyk to vieš?“

„Pravdaže,“ povedal prekvapený ďateľ. „Ako by som inak mohol vyberať chrobáky, ktoré sa ukrývajú pod kôrou? Keď tak nad tým uvažujem, nijako.“

„Isteže, to by nešlo,“ začali sa hodiny falošne, priateľsky usmievať, a ešte nikdy žiadna líška na svete nehovorila tak líškavo: „Tik tak vy nie ste hocikto; vy ste... vy ste... ako ste to vraveli?“

„Ďateľ!“

„Áno; ďateľ. Krásne meno,“ zaliečali sa hodiny. „Ale to napokon nie je dôležité.“

„To je náhodou veľmi dôležité,“ urazil sa ďateľ. „Veď si len predstavte, že by som bol, čo ja viem... jeleň! Ako by som s tými parohami prelietaval zo stromu na strom?!“

„Dôležité je, že viete robiť diery do stromu,“ zatlieskali radostne hodiny ručičkami. „To je predsa ohromné!“

Ďateľ sa nestačil čudovať:

„Keď tak nad tým uvažujem, ohromné to je, ale čo práve vás na tom tak nadchýna?“

„Chceli sme len povedať,“ stíšili hodiny hlas, „že máme pre vás dôležitú prácu tamto v susednom lese. Vyrástol len nedávno, a nie je v ňom ani jeden ten... no... ako ste to?“

„Ďateľ!“ začal sa už trochu hnevať lesný doktor.

„Správne Ďateľ,“ usmiali sa hodiny, a len tak pre seba zahundrali: „Tiež by si sa mohol volať radšej dierovač, ľahšie by sa to pamätalo!“

Ďateľ však počuje veľmi dobre, a tak sa najprv chcel uraziť, ale potom len mávol krídlom.

„V tom lese,“ pokračovali podlízavo hodiny, „sú stromy plné vzduchu...“

„Čože???“ skoro spadol Ďateľ od prekvapenia zo stromu.

„Eee... chceli sme povedať ruchu,“ uvedomili si hodiny, že sa preriekli, a všetko skoro prezradili. „Sú plné ruchu, ako je v nich veľa chrobákov. Stromy plné chrobákov! Tik... vlastne... tak veru.“

„Plné chrobákov?“ pozrel sa trochu nedôverčivo Ďateľ.

„Tik-tak veru,“ pritakávali hodiny horlivo.

„Nuž, keď tak nad tým uvažujem,“ zamyslel sa Ďateľ, „zaskočím sa tam niekedy pozrieť.“

Takéto rozhodnutie sa však hodinám vôbec nepáčilo, a tak rýchlo povedali:

„Ale keby ste nad tým uvažovali trochu inak, mohli by ste sa tam ísť pozrieť aj hneď. Ukázali by sme vám cestu,“ a usmievali sa na Ďatľa, akoby chceli povedať, že lepšieho kamaráta, ako sú ony, si už nikdy nemôže nájsť.

„Tri dni chodím a hľadám, no v širokom okolí nie je ani len smietka, nieto ešte nejaké smetisko, ktoré by som mohol strážiť,“ povedal smutne strážca Jujinke, keď sa vrátil zo svojej ďalšej prechádzky. „Neviem veru, čo budem robiť.“

V tej chvíli sa odkiaľsi ozvalo tiché, plačlivé fňukanie.

„Počujete?“ spozornela malá ježibaba a začala sa obzerať.

„Áno; niekto plače tamto v kroví,“ ukázal strážca na neďaleké nafukovacie krovie.

Obaja sa opatrne priblížili k miestu odkiaľ vzlykot vychádzal, a čakali všeličo, ale to čo v kroví uvideli ich naozaj prekvapilo.

„Balónik!“ usmial sa strážca, a snažil sa vytiahnuť zamotaný modrý balónik z krovia, v ktorom sa mu našťastie nemohlo nič stať, lebo bolo rovnako nafukovacie, ako on.

„Taký krásny balónik a plače?“ čudovala sa Jujinka.

„Isto uletel nejakému chlapcovi, alebo dievčatku, z niektorého lunaparku. To sa balónom stáva,“ povedal strážca a vyslobodil balónik z krovia.

„Lenže v mojom lese sa plakať nesmie,“ povedala rozhodne malá ježibaba. „Toto musí byť najveselší les na svete!“

Strážca pokrčil ramenami:

„Nesmie, nesmie; lenže jemu je teraz smutno.“

Jujinka sa na chvíľku, ale naozaj len na chvíľočku, zamyslela, a potom sa, nad svojim nápadom, veselo zasmiala:

„Tak urobíme v mojej nafukovacej chalúpke škôlku pre všetky uletené balóniky.“

„To je ohromný nápad!“ zvolal strážca. „A ja by som v nej mohol robiť školníka... teda vlastne škôlkovníka,“ dodal nadšene.

Balónik prestal vzlykať, a nech sa to zdá akokoľvek čudné, zdalo sa, že sa usmial.

V tej chvíli sa však, kdesi obďaleč, ozvalo silné syčanie.

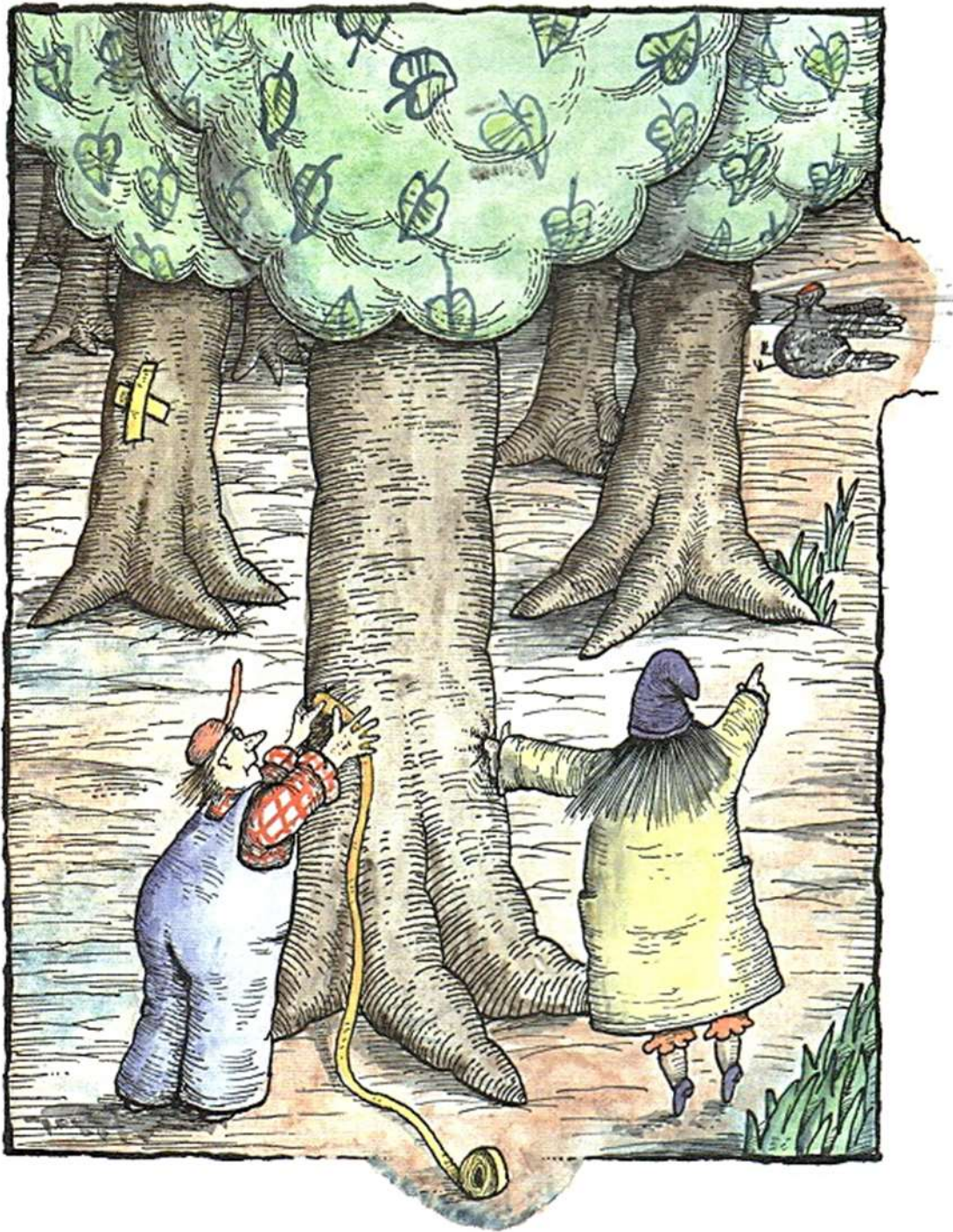
„Čo je to?“ spozornela ježibaba. „Rýchlo! Zdá sa, že nám niekde fučí les!“

Strážca a Jujinka sa rozbehli za zvukom, ba ja balónik sa ponáhľal za nimi.

„Tam!“ ukázal strážca-škôlkovník na dieru v jednom z nafukovacích stromov. „Zapchajte ju zatiaľ prstom, ja bežím po lepiacu pásku!“ povedal, a hneď sa aj rozbehol do chalúpky.

Jujinka zakryla dlaňou dieru v strome a nechápavo sa obzerala naokolo. Zrazu zdúpnela. Nevie presne čo znamená, keď niekto zdúpnie, ale presne to sa stalo Jujinke, keď zbadala na neďalekom strome sedieť čierneho vtáka s červeným perím na hlave, ktorý silným zobákom dŕobal do gumeného kmeňa.

„Hej, čo to robíte?! To nesmiete!“ zakričala nešťastná Jujinka.

Čierny vták sa pozrel na malú ježibabu:

„Ja musím,“ povedal pokojne, hoci by najradšej kričal od zlosti. „Som totiž ďateľ. Ďateľ! Rozumiete?! ĎA-TEĽ!!!“ slabikoval zvýšeným hlasom.

„Ja viem, nemusíte mi to toľko krát opakovať,“ prikývla Jujinka. „Ale tu nesmiete robiť do stromov diery!“

Ďateľ sa nadýchol, akoby chcel niečo nahnevane povedať, no potom len mávol krídlom, vydýchol, a povedal pokojne:

„Nehnevajte sa na mňa, ale keď tak nad tým uvažujem, zdržujete ma pri práci,“ a odletel na iný strom. Na ježibabu viac ani nepozrel.

V tej chvíli dobehol zadychčaný škôlkovník s lepiacou páskou, ktorou rýchlo zalepil diery v nafukovacom strome. No len čo strom opravil, ozvalo sa syčanie z inej strany.

„Čo to má znamenať?“ obzeral sa strážca nechápavo. „Čo sa to tu deje?“

„Máme tu ďatľa!“ vysvetlila nešťastná Jujinka.

Obaja sa rozbehli smerom, odkiaľ bolo počuť nové syčanie, a keď škôlkovník zbadal ďatľa, kričal už z ďaleka:

„Hej, priateľko! Prestaňte!!!“

Ďateľ nespokojne pokrútil hlavou a zahundral:

„Tu sa naozaj nedá pracovať!“

„V tomto lese nesmiete robiť do stromov diery!“ začal vysvetľovať udýchaný strážca. „Toto je totiž...“

„Tak ja vám to poviem ešte raz,“ nenechal ho dohovoriť operenec. „Som ďateľ. Ďa-teľ!!!“

„Ja viem...“ prikývol škôlkovník, a chcel pokračovať vo vysvetľovaní, no ďateľ mu znovu skočil do reči.

„Tie hodiny sa tiež najprv tvárili, že to už vedia, a potom chceli, aby som sa volal dierovač.“

„Hodiny? Aké hodiny?“ nerozumel ničomu strážca.

„To boli určite nafukovacie hodiny,“ vysvetlila Jujinka, ktorá už medzitým tiež pribehla.

„Áno, nafúkané boli poriadne,“ prikývol ďateľ. „Ale to teraz nie je podstatné. Mojou úlohou je ošetrovať stromy, a v tomto lese to nie je nič príjemné. Vždy, keď konečne urobím do stromu dieru, tak mi čosi hrozne fúkne do zobáka. Pozrite, aký som už nafúknutý!“ ukázal ďateľ na seba, a mal veru pravdu. Ešte trochu, a vyzeral by, ako lopta s hlavou, krídlami a vtáčimi nohami.

„Toto je totiž nafukovací les,“ povedal konečne škôlkovník.

„A vy mi z neho robíte les vyfukovací,“ dodala nešťastne Jujinka, a zalepila novú dieru v strome.

Ďateľ sa prekvapene pozrel naokolo, a vážne sa zamyslel:

„Nuž, keď tak nad tým uvažujem...“

„Ja som vedela, že tie urazené hodiny niečo vyparatia,“ povedala smutne malá ježibaba.

Ďateľ a škôlkovník mali teraz jedno spoločné, obaja ničomu nerozumeli.

„Tik-tak sme tu!“ ozvalo sa im zrazu za chrbtami. „Vidíme však, že sme prišli neskoro, hoci sme išli dopredu! Hej, vy...“ ukázali nafukovacie hodiny ručičkou na ďateľa.

„ĎATEL!!!“ zakričal ten nahnevane.

„Tik-tak; ďateľ,“ prikývli hodiny. „Ako to, že ešte nefučí?!“

„Prečo kazíte môj les?“ opýtala sa Jujinka.

„Len tik-tak, lebo sa nám chce!“ odvrkli hodiny a na ježibabu ani nepozreli.

„Ale ja nebudem mať, kde bývať.“

„No a čo?“ zajačali hodiny zlostne. „Aj teba vypustíme; aj... aj hodinára vypustíme; aj... aj dierovača vypustíme; aj všetko vypustíme!!! Nás nikto urážať nebude!“ kričali ešte, keď nahnevané odlietali preč.

Škôlkovník pozeral za hodinami viac ako nechápavo, lebo čosi také ešte v živote nevidel.

„Budeme musieť dávať na les veľký pozor,“ povedala zamračená Jujinka, no zrazu sa jej tvár rozjasnila a pozrela sa na dľať: „A vy by ste nám nechceli pomôcť, pán dľať?“

„Konečne si niekto pamätá moje meno!“ zalomil krídlami nadšene dľať. „Keď tak nad tým uvažujem, pre vás urobím čokoľvek,“ pozrel takmer zaľúbene na Jujinku.

„To je ohromné! Vy predsa veľmi dobre počujete...“ pochopil škôlkovník Jujinkyn nápad.

„Áno; dokonca výborne,“ povedal hrdo dľať.

„Nuž stačí, ak budete dávať pozor, a keď začujete, že niekde les fučí, priletíte nám to povedať,“ vysvetlila malá ježibaba.

Dľať sa zamyslel: „Naozaj, nič ťažké, ale...“

„Ja vám, za to, každý deň upečiem velikánsky koláč pocukrovaný červíkmi,“ dodala Jujinka rýchlo, aby si to dľať náhodou nerozmyslel.

„Nuž keď tak nad tým uvažujem,“ usmial sa spokojne, „myslím, že vám pomôžem veľmi rád.“

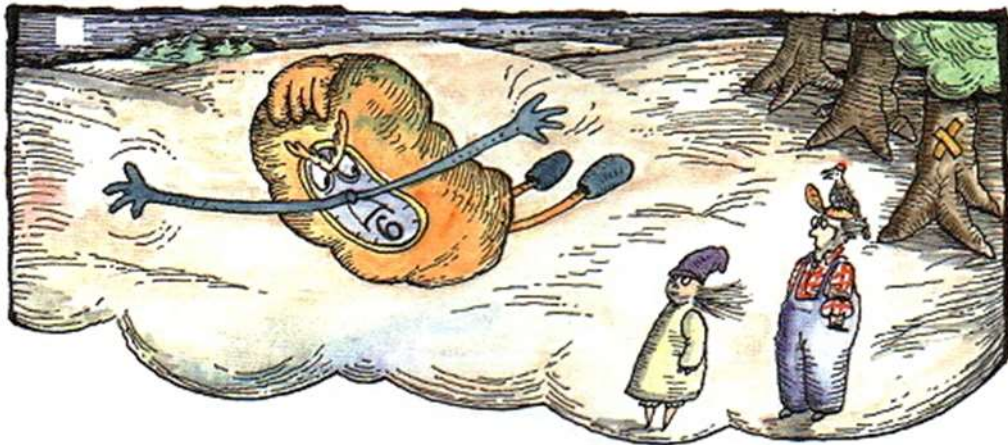
„Občas sa tiež pozrite, či sa na lesnom jazierku nerobia bubliny, lebo by to znamenalo, že sa uvoľnil štupeľ, ktorý je na dne!“ dodal ešte škôlkovník.

„To je maličkosť,“ mávol dľať krídlom. „Chcel som len povedať, že ja mám rád koláče hojne pocukrované.“

„Tak ja idem hneď jeden upiecť,“ zasmiala sa Jujinka, a vybrala sa urobiť, čo sľúbila.

„A ja sa poobzerám po lese, či tu nie je ešte nejaký uletený balónik,“ povedal škôlkovník spokojne, lebo aj on vedel, že teraz sa už o nafukovací les nemusia báť.

„A máme po dierovaní!“ zlostili sa hodiny schované v nafukovacej jaskyni. „Ten hlúpy vták, ten... ten...“ nevedeli ďatľovi znova prísť na meno. „My asi pukneme od zlosti! Tik-tak-tik-tak-tik-tak!“ tikali zrazu oveľa rýchlejšie, ako ktorékoľvek iné hodiny na svete. „No prosím, ako sa nám zrýchlil tik-tlak! Ešte chvíľu, vyletí nám štupeľ, a budeme jediné vyfúčané hodiny na svete!“ Vtom sa zarazili, zamysleli, a zrazu sa začali dokonca usmievať: „Štupeľ! Presne tik-tak, štupeľ!“ dostali ohromný nápad. „Les je nafukovací, nuž musí mať niekde otvor, kadiaľ sa nafukuje; a v tom otvore musí byť štupeľ, aby tade zas nevyfúchal! Ak sa nám podarí ten štupeľ vytiahnuť...!“ nezdržovali sa domýšľaním, a hneď sa aj vybrali štupeľ hľadať.

Lietali kade-tade; prezreli každý kút, každú škáročku, nazreli všade, kam sa len dalo, ba dokonca niekoľko krát aj tam, kam sa nedalo, no všetko márne.

„Kde ten prekliaty štupeľ môže byť?!“ hundrali zlostne, opierajúc sa unavene veľkou ručičkou o jeden z nafukovacích stromov. „Niekde predsa byť musí!“

Vtom spozorneli, lebo čosi začuli.

„Nefučí. Nefučí. Ani tu nefučí,“ ozýval sa spomedzi stromov ďatľov hlas, a pomaly sa približoval.

„To je ten odporný vták, ten... ten...“ zamračili sa hodiny, no zrazu im čosi prišlo na um a rýchlo sa začali usmievať.

„Dobrý večer!“ pozdravili milo, keď prelietal ďateľ okolo nich.

„Dobrý večer!“ zamračil sa ďateľ, a chvíľu postál, teda presnejšie, sadol si na neďaleký nafukovací konár. „Ak chcete so mnou hovoriť, volám sa ďateľ!“

„Ďakujeme, už to nikdy nezabudneme. Aha, ěa-teľ,“ zopakovali hodiny s tým najľúbenejším úsmevom, aký len dokázali.

„Mhm, máte naozaj výbornú pamäť!“ uškrnul sa ďateľ. „Čo ste vlastne chceli?“

„My? Tik-tak. Aha; áno! Neviete, prosím, koľko je hodín?“ opýtali sa hodiny s nevinným pohľadom, a niekoľko krát nežne zažmurkali.

Ďateľ od prekvapenia skoro spadol z konára. „Hodiny sa ma pýtajú koľko je hodín???“

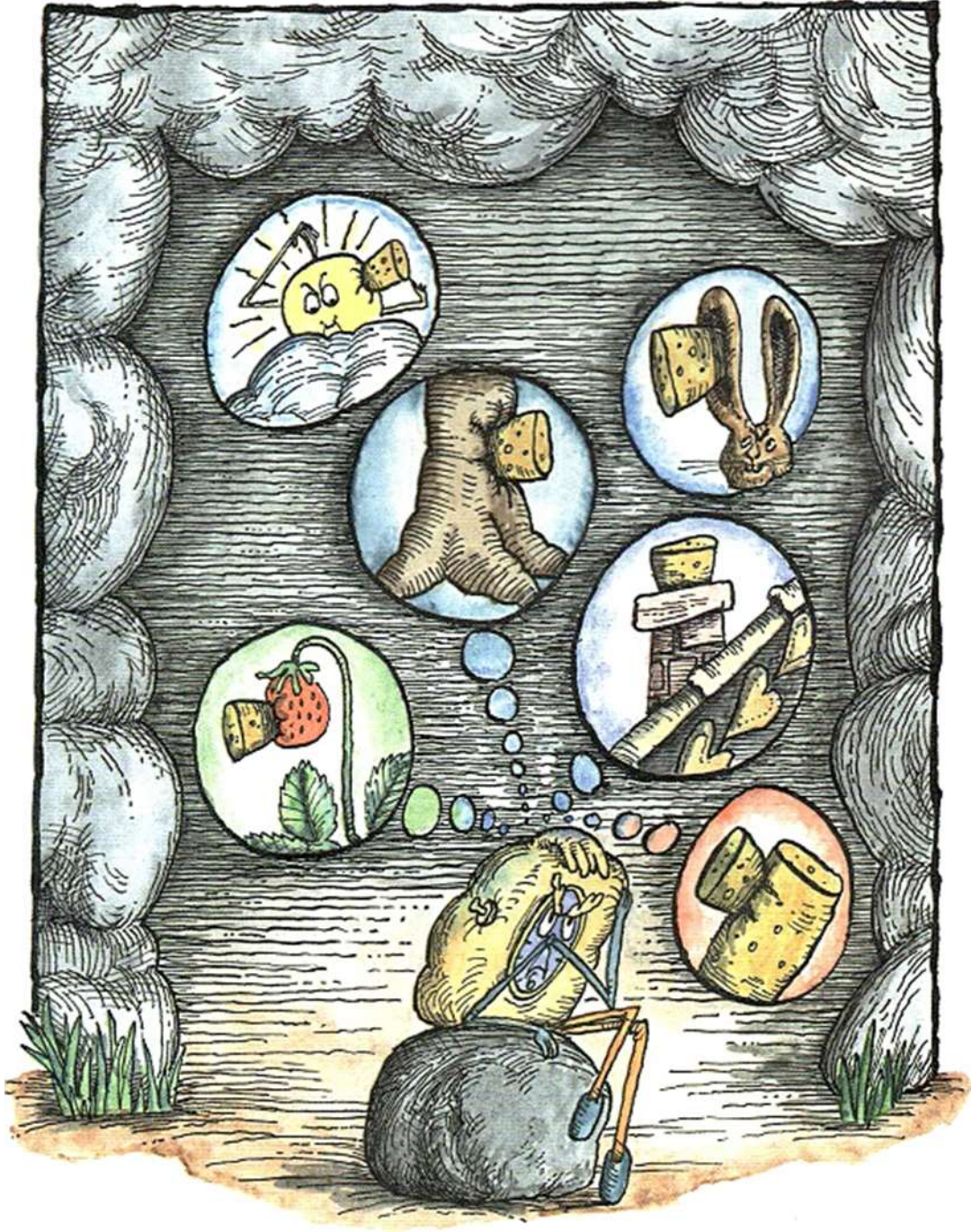
„Rozhodli sme sa, že už budeme dobré, a chceli by sme ukazovať presný čas. Tak.“ sklopili hodiny previnilo oči, a tvárili sa, že ich naozaj, ale naozaj strašne mrzí, že doteraz boli také zlé.

„Tak choďte za hodinárom, nech vás nastaví,“ pokrútil ďateľ nechápavo hlavou, a chystal sa pokračovať vo svojej lesnej obchôdzke.

„On nemá čas,“ zastavili ho rýchlo hodiny.

„Tak sa opýtajte ježibaby alebo škôlkovníka.“

„Oni sa na nás hnevajú,“ povedali hodiny tak previnilo, akoby ich na celom svete nič viac netrápilo, ako práve toto. „A my by sme ich práve chceli prekvapiť. Tak.“

„Nuž dobre,“ mávol ďateľ krídlom. „Ja sa opýtam, a prídem vám povedať.“

„Ste naozaj veľmi milý, pán... chceme povedať ďakujeme! A opýtajte sa hneď aj, kde má tento les štupeľ!“ povedali hodiny akoby len tak mimochodom, tváriac sa, že ich to v skutočnosti vôbec nezaujíma.

„To je tajomstvo!“ nadul sa pýchou ďateľ, no zrazu spozornel. „Keď tak nad tým uvažujem, prečo sa zaujímame o štupeľ?!“

„My by sme totiž...“ hľadali hodiny rýchlo výhovorku. „My by sme totiž chceli byť tiež také dôležité ako vy, a tik tak sme mysleli, že keď vy dávate pozor na stromy, my by sme zatiaľ strážili štupeľ.“

„To sa mi akosi nezdá,“ krútil hlavou ďateľ. „A napokon; štupeľ strážiť netreba; on sa stráži sám.“

Hodiny sa prekvapene pozreli na ďatľa, a zrazu sa úplne zabudli pretvarovať:

„Hlúposť! Ako môže štupeľ strážiť sám seba?!“

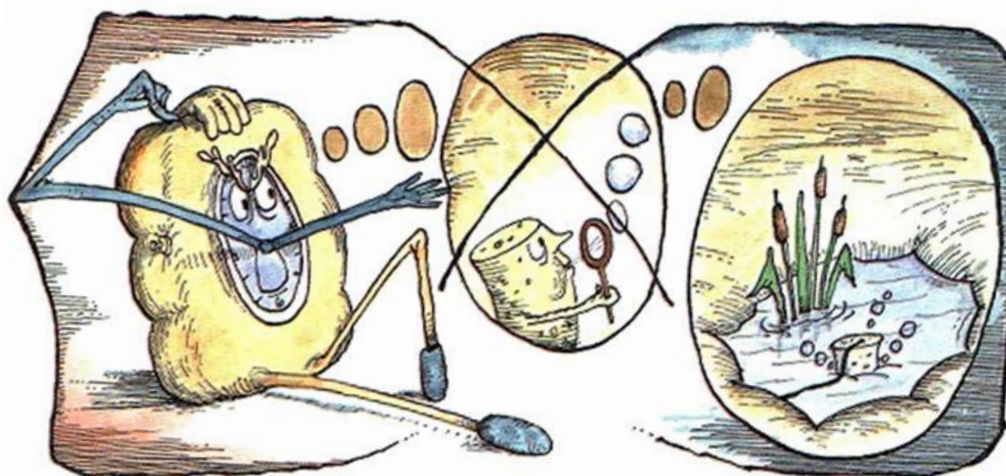
„A môže!“ zvýšil ďateľ nahnevane hlas. „Pretože, keď je zle, robí bublinky! Ja vám zistím, koľko je hodín...“

„Nás nezaujíma, koľko je hodín!!!“ začali kričať hodiny. „My chceme vedieť, kde je štupeľ!!!“

„Tak je to!“ zašepkal prekvapene ďateľ, a pokojne dodal: „Keď tak nad tým uvažujem, skoro som sa dal nachytať. Odchádzam!“ a bolo už len počuť ako sa vzdáva jeho hlas: „Nefučí, ani tu nefučí...“

Nazlostené hodiny pozerali za odlietajúcim ďatľom a ešte zlostnejšie si hundrali popod čísielká:

„Tik tak! Vták jeden hlúpy! Keď je zle, robí bublinky! „Čo je to za nezmysel? To by ten štupeľ musel mať pri sebe bublifuk! Štupeľ s bublifukom - smiešne! Alebo by musel byť pod vodou a vypúšťať vzduch...“ v tom momente sa hodiny zarazili nad vlastnými slovami. „V jazierku! Že nám to hneď nenapadlo!“

„To by človek neveril, koľko balónov uletí deťom,“ povedala zamyslene Jujinka, pozerajúc do otvorených dverí svojej chalúčky, v ktorej už nebolo žiadne voľné miesto, lebo všade boli rozosmiate a šantiace balóny. „Budeme musieť niečo vymyslieť. Chalúpka sa viac nafúknuť nedá a ja už nemám ani kde spať.“

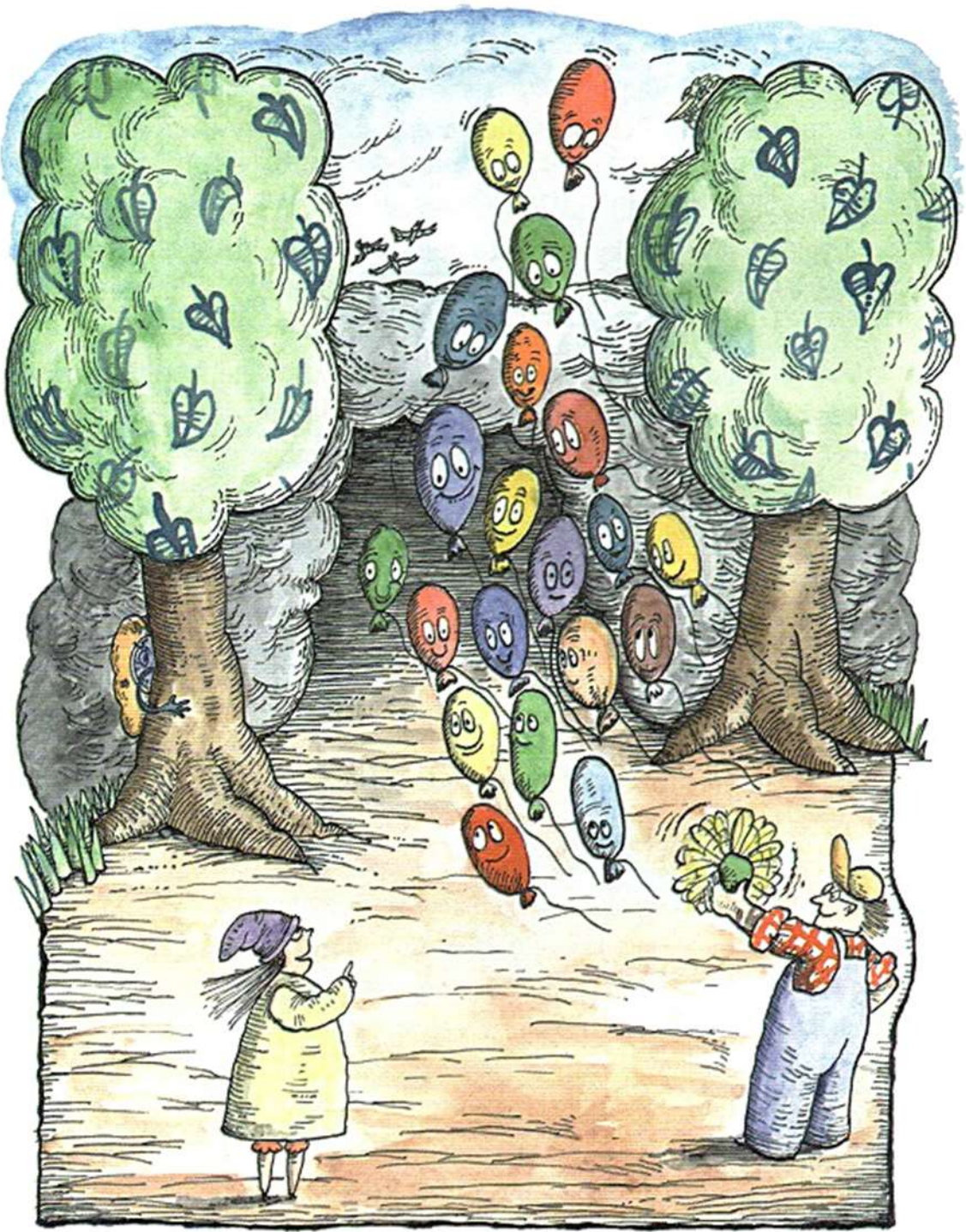
„A čo keby sme im urobili škôlku v jaskyni?“ navrhol škôlkovník. „V gumenej jaskyni si ublížiť nemôžu.“

„Výborný nápad!“ potešila sa malá ježibaba. „Tam budú mať miesta na šantenie, koľko budú chcieť.“

„A dám im tam aj ventilátor, aby sa mohli naháňať, ak bude vonku pršať,“ povedal škôlkovník, a hneď išiel dať do nevelkého ventilátora nové baterky.

Jujinka zatlieskala. Chvíľu trvalo, kým sa rozjašené balóny utíšili, ale napokon všetky na ňu pozerali svojimi veľkými očami, a čakali, akú novú hru zas malá ježibaba vymyslela.

„Všetci za mnou!“ prikázala s úsmevom Jujinka. „Ukážem vám, vašu novú škôlku, kde budete mať dosť miesta na šantenie, hoci aj celý deň.“

Škôlkovník fúkol do balónov baterkovým ventilátorom, a tie nadšene vyleteli z chalúčky, takže to zrazu vyzeralo, akoby pred chalúčkou vypukol pestrofarebný balónový ohňostroj.

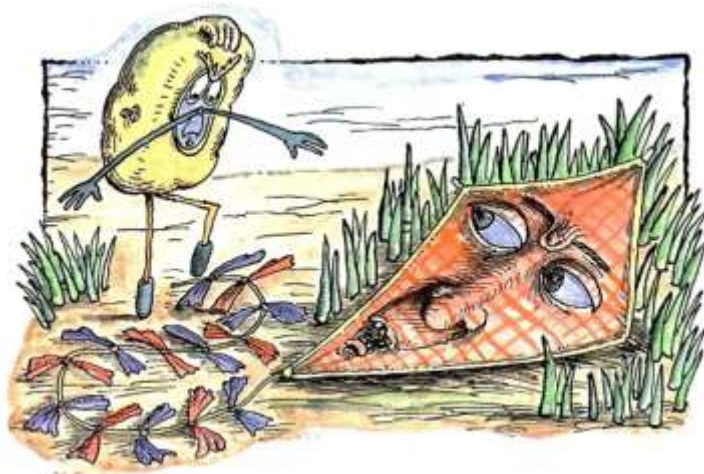
V nafukovacej jaskyni práve vtedy sedeli nazlostené hodiny, premočené do posledného čísielka a jedovito hundrali:

„To je nápad; štupeľ na dne jazierka! Veď naň nedo-
čiahneme ani veľkou ručičkou!“ Zrazu sa však zarazili a zapo-
čúvali do približujúceho sa smiechu balónov.

„Čo tik to má znamenať?! Už ani tik tu nebudeme mať
pokoj?!“ opatrne vyzreli z jaskyne a neveriaco hľadeli na
sprievod, ktorý sa k nim blížil. „Ježibaba a škôlkovník! Ešte
aby nás tu tik tak našli!“ vybehli z jaskyne a utekali do lesa.
„Len tik tak sme to stihli!“ udýchané sa schovali za strom,
a zlostným pohľadom sledovali čo sa deje v jaskyni. „Jaskyňa
plná balónov! A kde sa budeme teraz schovávať?!“ zúrili
hodiny, a urobili hodiny opatrne zopár krokov dozadu, aby sa
skryli za hrubší strom, keď v tom sa ozval bolestivý výkrik:
„Au! Pozerajte sa dopredu, keď idete dozadu! Stúpili ste mi
na chvosta!“

Hodiny vystrašene uskočili na bok a pozreli na zem.

V nafukovacej tráve ležal naozajstný papierový šarkan.

„Čo tu robíte?!“ vyhrkli hodiny.

„Ležím, a čakám až sa uráči vietorovi zas fúkať, a vy mi dupete po chvostovi!“ odpovedal nespokojne drak.

„Vetru, nie vietorovi, a po chvoste, nie po chvostovi!“ opravili ho hodiny.

„Ale bolí to rovnako!“ zahundral drak.

„Kde ste sa tu vzali?“ nevychádzali hodiny stále z prekvapenia.

„Odtrhol som sa zo šnúrky jednému chlapcovi.“

„Chlapcovi,“ opravili hodiny šarkana a pokrútili neveriaco hlavou.

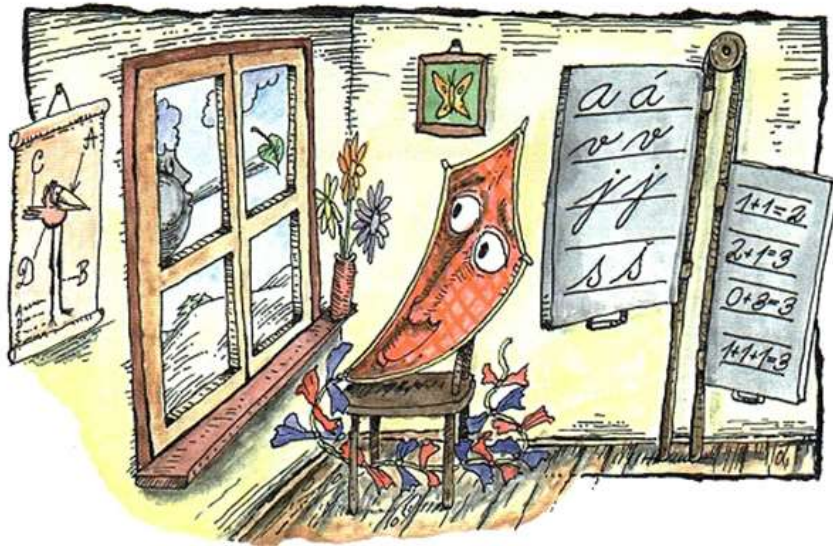
„Vy ho poznáte?“ potešil sa drak.

„Nie, ale hovorí sa chlapcovi, nie chlapecovi.“

„Vietor ma vyniesol do strašne vysoko,“ začal vysvetľovať drak. „Ale potom sa roztrhol motúzka.“

„Motúzik, nie motúzka! Vy ste nechodili do školy?“ opýtali sa pohoršene hodiny.

„Chlapec, ktorému som patril, ma nosil aj do školy,“ povedal drak. „Ale ja som nedával veľmi pozor, lebo som stále pozeral z okna, či fúka vietorka.“

„Vietor!“ opravili ho znovu hodiny. „Ale ako ste sa sem dostali?“

„No; letel som letel, a keď vietor prestala fúkať, tak som spadol sem do leso... lese... lesi...?“

„Do lesa!“ pomohli hodiny drakovi.

„Ako vravím; to sa nám papierovým drakom občas stáva. Ale aj tak bolo krásne letieť v takej vysoko.“

„Výške! Výške!!! Je to možné?“ zalomili hodiny ručičkami.

„Pravdaže je to možné,“ prikyvoval hrdo šarkan. „Aj by som vám to ukázal, ale musel by fúkať silný vietorka.“

„Vietor!!!“ zakričali už nazlostené hodiny.

„Hovorí sa motor a motorka, tak je aj vietor a vietorka!“ nahneval sa však už aj papierový drak. „A neopravujte ma stále! Čo ste vy vlastne zač?“

„My?“ nafúkli sa hodiny pyšne. „My sme ohromná vzácnosť. Jediné nafukovacie hodiny na svete. Po vašom na svetovi,“ dodali ešte na vysvetlenie.

„Ja rozumiem,“ mávol papierovým chvostom drak, no vtom dostal ohromný nápad: „Ale keď ste nafukovacie, tak to by ste mohli do mňa fúknuť, a ja by som si trochu zalietadloval.“

„Lietadlovať sa nebude!“ odvrkli zlostne hodiny. „My sme príliš vzácne na nejaké fúkanie!“

„Ani trošulinku?“ zaprosil šarkan.

„Ani najtrošulinku... vlastne... počkajte...!“ zarazili sa zrazu hodiny, zadívali sa smerom k nafukovacej jaskyni, a ticho sa zamysleli.

„Veď čakám. Budete fukotať?“ opýtal sa nadšene drak.

„My nie,“ začali pomaly vysvetľovať hodiny s tajomným úsmevom. „Ale vieme, ako by sa dal urobiť tik taký vietor, že by vás vyniesol ešte o kus vyššie, ako sa vôbec dá.“

„To sa už vari ani nedá?“ pozrel drak prekvapene k oblohe.

„Dá,“ prikyvovali hodiny. „Len tik tak vysoko ešte žiaden drak nebol. Vy budete prvý na celom svete.“

„Môžem byť hoci aj druhý, mne je to dve... či vlastne tri,“ mávol znovu chvostom šarkan.

„Jedno sa hovorí,“ opravili ho hodiny. „Ale to je teraz štyri... teda... vidíte čo robíte?!“ nahnevali sa, tiež už celé dopletené.

„Nič nerobím,“ povedal nechápavo drak. „Ležím a čakám na ten velikanánansky fuk. Kde je?“

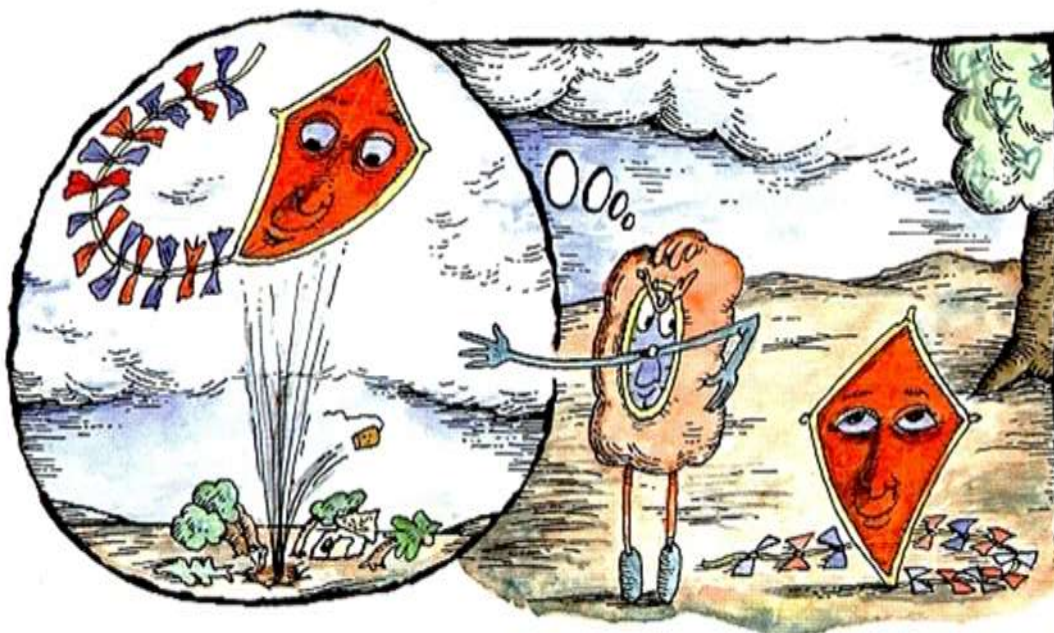
„Všade okolo nás,“ ukázali hodiny ručičkami naokolo, a znovu sa zákerne usmiali. „Toto je totiž nafukovací les. Les plný vzduchu. A čo je vietor? Ponáhľajúci sa vzduch. Keď sa vytiahne štupeľ, zostane diera, ktorou sa všetok vzduch z lesa bude ponáhľať von, a tik tak vznikne ten velikanánansky fuk. Chehe! A les bude vyfučaný! Najvyfučanejší les na svete!“ zatlieskali hodiny nadšene ručičkami.

„Neviem či sa mi to iba zdá, ale myslím, že ničomu nerozumiem,“ kýval nechápavo hlavou šarkan.

„To nič,“ mávli hodiny ručičkou. „Stačí, keď budete robiť všetko tik tak, ako vám budeme hovoriť. Máme ohromný plán.“

„Tak hovorujte!“ posúril ich drak, ktorý sa nemohol dočkať, kedy bude znovu lietať.

„Najprv počkáme až sa zotmie,“ stíšili hodiny hlas. „Keď budú všetci spať, dofúkame vás do jaskyne a potom... chehe... tie balóny nám ešte prídu vhod!“ pomädli si spokojne ručičky, a drak sa len nechápavo pozeral.

Ešte nikdy sa papierovému drakovi nezdalo, že trvá tak dlho, kým sa zotmie, no napokon predsa len prišla noc.

Nafukovací les, i naozajstný les vedľa, potemnel a stíchol.

A keď stíchli aj balóny v nafukovacej jaskyni, prišla chvíľa, na ktorú hodiny čakali. Opatrne, potichu dofúkali papierového šarkana až pred jaskyňu plnú spiacich balónov.

„Tik tak toto je vaša nová jaskyňa,“ povedali šeptom hodiny, udychčané z toľkej námahy.

„Moja?“ obzeral si drak nadšene jaskyňu. „Naozaj mi ju dáte? A na domov?“

„No...áno...dáme,“ odvetili prekvapené hodiny. „Ale vy nám, za ňu, musíte dať štupeľ z nafukovacieho jazierka.“

„Dobre teda,“ mávol chvostom drak. „Štupeľ je váš.“

„Ešte ho nemáte!“ nazlostili sa hodiny.

„To je pravda, ešte ho nemáte,“ prikývol šarkan.

„Vy ho nemáte!“ dupli zlostne hodiny.

„Ja ho nemáte,“ súhlasil drak. „Ale vy ho tiež nemáte.“

„Nie, nemáme!!!“ zúrili hodiny.

„Vy ho nechcete?“ opýtal sa prekvapene šarkan.

Hodiny sa zhlboka nadýchli, aby sa upokojili a začali, čo najpokojnejšie, vysvetľovať:

„Štupeľ je na dne jazierka...“

„Ale...“ chcel ich prerušiť drak.

„Ticho!“ prikázali hodiny.

„Ešte aby si spieval,“ povedal zamyslene drak. „Ja by som bol na dne jazierka tiež ticho.“

„Vy máte byť ticho! Nie štupeľ je ticho!“ zasyčali hodiny.

„Ale vy ste povedali - Štupeľ je na dne jazierka ticho,“ bránil sa šarkan. „Môže byť vari štupeľ na dne jazierka nahlas?“

„Ešte raz odznovu!“ snažili sa zachovať pokoj hodiny.

„Štupeľ, ktorý potrebujeme, je na dne jazierka...“

„...ticho,“ opatrne doplnil drak. „Ale to ste už vraveli.“

Hodiny len mávli ručičkou a pokračovali:

„A pod tým štupeľom je ten velikánsky fuk, ktorý sme vám sľúbili.“

„Áno, správne!“ zvolal nadšene drak. „Skoro som zabľúdil... eh... zabudoval... totiž...zabudol.“

„Štupeľ však môže vytiahnuť len ježibaba, ale ona ho vytiahnuť nechce.“

„To je nejaká zlá ježibaba,“ zamračil sa drak nespokojne.

„Veľmi zlá,“ zamračili sa aj hodiny. „A preto na ňu musíme ísť s figľom.“

„To poznám,“ prikyvoval nadšene drak. „Hovorí sa s figľom borovým.“ Potom sa však zamyslel a zosmutnel: „Či vlastne nie; to sa hovorí figa borová; figľom bude iné ovocie.“

Hodiny len nešťastne vyvrátili oči dohora, no pokračovali vo vysvetľovaní:

„Teraz sa schováme v jaskyni, a budete robiť čo vám povieme!“

Papierový šarkan nedočkavo prikývol, a opatrne vošiel do jaskyne.

Nadšene sa obzeral dookola:

„Krásna jaskyňa! Aha, tamto vzadu spia balónovia.“

„Balóny! A to je práve dobré,“ uškrnuli sa hodiny. „Teraz silno zarevte!“ prikázali.

Drak pozrel prekvapene na hodiny, a potom opatrne, potichučky zvolal:

„Uááá!“

Teraz zas prekvapene pozreli hodiny na draka:

„To je silno?“

„Hlasnejšie nemôžem, zobudil by som balónov,“ vysvetlil drak pošepky.

„Balóny!!! Balóny!!!“ mali hodiny chuť začať dupať drakovi po chvoste.

„Veď sa len pozrite, ako je tu tých balóny veľa!“ ukázal drak okolo seba.

„Balónov! Balónov je veľa!“ mali čo robiť hodiny, aby od zlosti nekričali.

Drak sa nespokojne zamračil:

„Vám sa nič nepáči! A samé neviete, čo chcete!“

„Chceme len, aby ste zarevali tik tak nahlas, že sa zobudí aj ježibaba v chalúpke na druhom konci lúky!“ vysvetľovali hodiny, zlostne sipiac.

„Viete čo; budeme revať cez deň. Dobre?“ usmial sa dobromyseľne papierový drak.

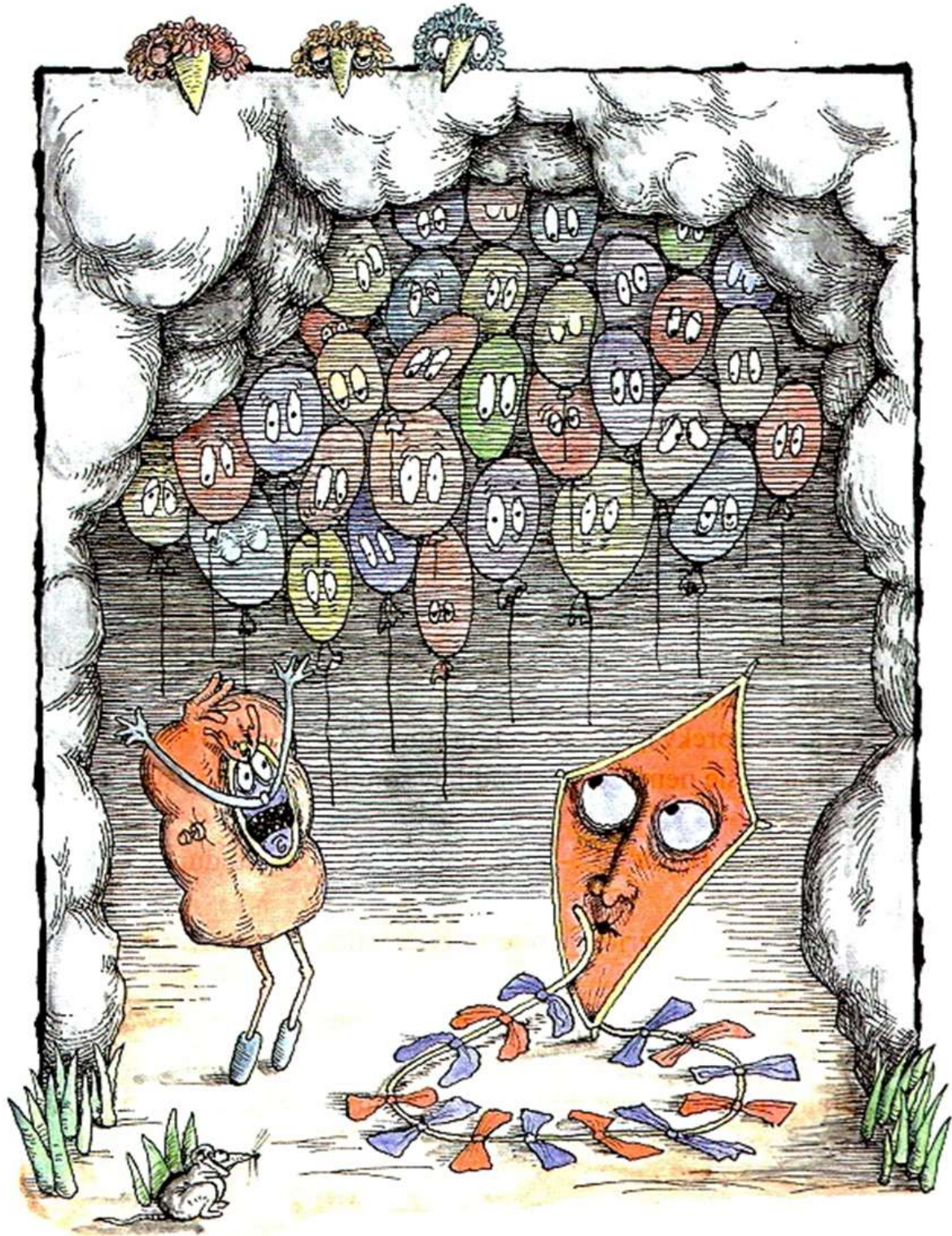
„Teraz!!! Teraz!!!!!!“ zajačali rozzúrené hodiny.

V tej chvíli sa všetky balóny zobudili, a začali vystrašene mrnčať a vzlykať.

„Pozrite sa, čo robíte!“ povedal vyčítavo drak a otočil sa s úsmevom k vystrašeným balónom: „Nebojte sa; ja vám nič neurobím.“

Hodiny sa však postavili pred draka, a hrozivým hlasom povedali balónom:

„Naopak, bojte sa! On vás zožerie!!!“

Niektoré balóny sa rozplakali.

„Ja???” pozrel sa šarkan prekvapene. „Veď ja nejem baló-ny-nov.“

Hodiny sa k nemu naklonili a zákerne zašepkali:

„Ale to oni nevedia, a ježibaba tiež nie. Keď príde, poviete jej, že ste najstrašnejší drak na svete, a že ak vám nedá štupeľ z jazierka, každý deň zjete jeden balón. To je ten figeľ!“

„To je akýsi zvláštny figeľ borový,“ nerozumel drak ničomu, a rovnako nechápavo pozeral na vystrašené balóny.

„Nebojte sa,“ začali vysvetľovať hodiny, keď videli drakov pohľad. „Nemusíte jesť balóny naozaj. Len akože. Aby mala ježibaba strach.“

„Ahá!“ povedal nadšene drak, a ďalej ničomu nerozumel.

V nafukovacej, perníkovej chalúpkke v tej chvíli už budila malá ježibaba škôlkovníka:

„Niečo sa deje v jaskyni. Mali by sme sa tam bežať pozrieť.“

Škôlkovník len prikývol, a ani sa nezdržiaval obliekaním, len tak v dlhej, nočnej košeli vybehol z chalúpkky. Jujinka bežala za ním.

„Pozor, už idú!“ pomädľili si hodiny spokojne ručičky, keď zbadali blížiaceho sa škôlkovníka a ježibabu.

Draka postavili neďaleko vchodu do jaskyne, ale tak, aby ho v tme nebolo vidieť, a samé sa schovali za nafukovaciú skalú.

„Povedzte im, čo sme vám vraveli!“ zašepkali šarkanovi.

Škôlkovník dobehol pred vchod jaskyne, a tam si uvedomil, že si zabudol z chalúpkky zobrať baterku. Hneď si však spomenul, že v chalúpkke žiadnu baterku nemá, takže sa vlastne nič nestalo, a opatrne zavolať do tmy jaskyne:

„Čo sa tam vnútri deje?!”

„Dobrý večer!“ pozdravil z tmy slušne drak.

„Nezdravte!“ zasyčali zlostne hodiny spoza skaly. „Zarevte!“

„Uááá!“ zvolal drak opatrne a nie veľmi nahlas, aby sa balóny nebáli.

„To ste ich už len vystrašili!“ zahundrali hodiny. „Povedzte im o tom štupeľ!“

„O čom?“ opýtal sa šeptom drak.

„O štupeľovi!“ preložili hodiny do papierodrakovčiny.

„Ahá! Áno,“ potešil sa drak, že konečne niečo pochopil, a dokonca trochu zvýšil hlas. „Som drak. Najstrašnejší drak na svete! A vy mi prineste štupeľ z jazierka, lebo ak nie, tak každý deň, akože, zjem jeden balón.“

V tej chvíli hodiny skoro porazilo.

„Nie akože, ale naozaj!!!“ kričali pošepky, držiac sa zúfalo za dvanástku na svojom ciferníku.

„Tak nie akože, ale akože naozaj zjem...“ snažil sa opraviť drak, a nechápavo pozeral na hodiny, ktoré mali chuť sa, od zúfalstva, rozplakať.

Malá Jujinka nešťastne pokrútila hlavou:

„Drak? Ten nám tu ešte chýbal!“ Opatrne zavolala do jaskyne: „Kde ste sa tu vzali, pán drak?“

Drak sa nadýchol, že odpovie, ale hneď zas vydýchol lebo si uvedomil, že nevie čo má povedať, a tak sa opatrne otočil k hodinám:

„Kde som sa tu vzal?“

„Prileteli ste z ďaleka,“ našepkávali hodiny.

„Priletel som...“ povedal drak smerom k Jujinke, no znovu sa otočil na hodiny: „Odkiaľ?“

„Z Tramtárie!!!“ takmer zrevali hodiny.

„Z Tramtárie,“ dopovedal nahlas drak, potom sa udivene zarazil nad vlastnými slovami, a sám pre seba zahundral: „Čože? Tam som v živote nebol.“

„Doneste štupeľ!“ našepkávali hodiny zlostne.

„Ešte ho nemám,“ zašepkal drak.

„Jej to povedzte!“ išlo hodiny roztrhnúť od jedu.

„Ešte ho nemám...“ povedal drak smerom k Jujinke. „...teda ten štupeľ,“ snažil sa vysvetliť sám sebe.

„To vari nie je pravda!“ zakryli si hodiny ručičkami oči.

„Lenže ja ten štupeľ potrebujem,“ snažila sa drakovi vysvetliť Jujinka.

„Ona ho potrebuje,“ otočil sa potichu drak k hodinám.

„Aj vy!“ zasyčali hodiny.

„Aj vy!“ zvolal drak na Jujinku.

„Ja!!! Ja!!!“ búchali si zúfale hodiny hlavu o nafukovaciu skalu.

„Aj ony!“ vysvetlil rýchlo drak Jujinke.

„Nie!!!!!!“ zapišťali hodiny z posledných síl, a zúfalo sa zakúsli do nafukovacej skaly, za ktorou sa schovávali.

„Všetci ho potrebujeme,“ povedal pomaly, ohlúpnutý drak, a nechápavo pozeral kamsi pred seba, hoci tam nič nebolo.

„Počkajte prosím aspoň do rána. Vytiahnuť štupeľ nie je také jednoduché,“ zavolala malá ježibaba, čo jej pošepkal škôlkovník do ucha. Potreboval totiž získať čas, aby na draka niečo vymyslel.

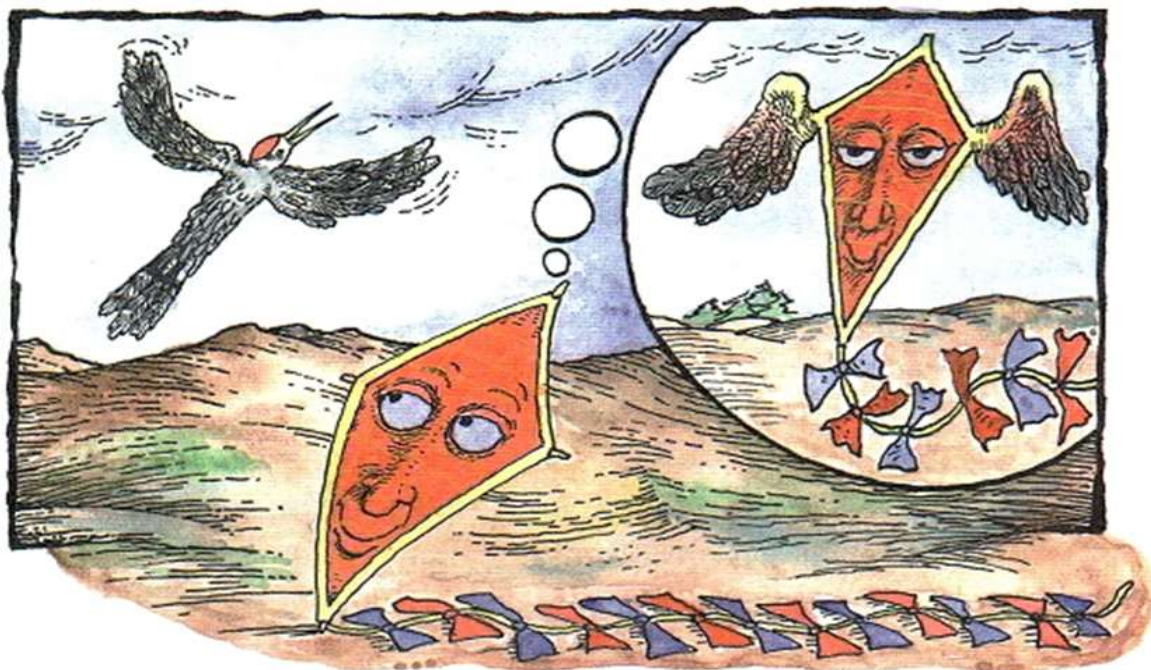
„Počkám, pravdaže počkám,“ prikývol šarkan. „Ja by som aj tak teraz v noci nevidel, ako vysoko lietadlujem.“

Plačúce hodiny už nepovedali nič.

Škôlkovník veru ani dlho nerozmýšľal, a hneď od jaskyne bežal k hodinárovi do susedného lesa.

Hodinára skoro porazilo, keď sa zobudil, a pri posteli zbadal škôlkovníka v dlhej nočnej košeli, no napokon sa upokojil, a keď sa dozvedel čo sa deje, aj zabudol, že práve nemá čas, a požičal škôlkovníkovi všetko o čo požiadal - velikánsku hodinovú ručičku z vežových hodín miesto meča, a veľký hodinový ciferník ako štít. Napokon sľúbil, že ráno príde aj on k jaskyni, pomôcť bojovať proti hroznému dračiskovi, a na počudovanie už druhý krát zabudol, že určite ani ráno nebude mať čas.

Rozospaté slnko začalo pomaly stúpať na oblohu, a do nafukovacieho lesa vchádzal nový deň.

„Už je ráno!“ budili šarkana hodiny, ktoré od nedočkavosti ani nespali, ba dokonca sa natoľko zabudli, že chvíľu ukazovali presný čas. „Keď príde ježibaba, musíte byť zlý!“ prikazovali drakovi.

„Ja už neviem byť zlejší,“ rozospato zívól drak.

„Horší sa hovorí!“ zahundrali hodiny, a chceli ešte čosi povedať, keď v tom sa spreď jaskyne ozval hlas ďatľa, ktorý práve prelietal okolo:

„Nefučí. Nefučí. Ani tu nefučí.“

Drak udivene vyzrel z jaskyne, a ešte udivenejšie hľadel za odlietajúcim ďatľom. „Čo to bolo?“

„To bol... ten... taký... vták,“ mávli hodiny pohrdavo ručičkou.

„Akoto, že lieta vo vzduchu, keď vonku vôbec nevietoruje?“ opýtal sa pomaly, zamyslene drak.

„Nefúka vietor!“ opravili ho hodiny.

„Veď vravím. A predsa lieta.“

„Lebo je vták. Môže lietať, kedy sa mu zachce.“

„Aj ja chcem lietať, kedy sa mu zachce!“ motal drak.

„To nejde; on má krídla,“ vysvetlili hodiny, a opatrne vykúkali, či už neprichádza ježibaba.

„Tak aj ja chcem krídla!“ povedal zrazu rozhodne šarkan. „Nechcem štupeľ, chcem krídla!“

„Ale...veď...to predsa...“ začali koktať zaskočené hodiny.

„Chcem krídla a hotovo!“ trval na svojom drak. „Inak každý deň zjem jeden balón... vlastne... čo to táram?!“ zarazil sa nad vlastnými slovami.

V tej chvíli hodiny zbadali Jujinku, hodinára i ozbrojeného škôlkovníka, ktorí sa blížili k jaskyni. Rýchlo vbehli dnu, schovali sa za nafukovaciu skalú, a zasyčali na draka:

„Už idú! Pýtajte si štupeľ!“

„Ja si budem pýtať, čo ja chcem!“ zahundral drak a vyplazil na hodiny jazyk.

Škôlkovník s ciferníkom v jednej, a s velikánskou hodinovou ručičkou v druhej ruke, sa postavil pred vchod do jaskyne, a odvážne zvolal:

„Hej drak; si ešte tam? Pod' von!“

„To nejde,“ zakričal smutne šarkan. „Musel by do mňa niekto fúknuť.“

Škôlkovník sa udivene pozrel na Jujinku a hodinára stojaceho obďaleč:

„To je nejaký zvláštny drak.“

„Vôbec nie som zvláštny,“ takmer sa urazil drak. „Som normálny, lietací, papierový drak.“

Ježibaba Jujinka sa veselo rozosmiala:

„Tak my sme sa báli papierového draka?“

Škôlkovník však len tak, hneď všetkému neveril:

„Keď si lietací, tak máš lietať vo vzduchu, ješ mraky, a nerobiť zle balónikom!“ zakričal.

„Veď ja im nič nerobím,“ bránil sa drak. „Ja som chcel len štupeľ, lebo hodiny vraveli, že je pod ním schovaný velikánsky fuk, ktorý ma vynesie úplne najvyššie.“

„Zas tie protivné hodiny!“ dupol zlostne hodinár.

Jujinka sa však len usmiala a zavolala smerom k jaskyni:

„Ak ide o fuk, mala by som pre teba niečo oveľa lepšie.“

„Máte krídla???“ potešil sa drak.

„Štupeľ!!!“ syčali hodiny, no drak si ich už nevšímal.

„Čosi oveľa lepšie,“ povedala Jujinka. „Ale musíš vyjsť von.“

„Ja by som rád, ale ako?“ zosmutnel šarkan.

„Vojdem do jaskyne a vytiahnem ho,“ chytil svoj hodinovo-ručičkový meč škôlkovník pevnejšie v ruke.

„Radšej nie. Čo ak je to pasca?“ zastavil ho opatrný hodinár.

Malá Jujinka však už vedela čo treba urobiť:

„Balóniky, zapnite ventilátor!“ zakričala so smiechom.

Balóniky poslúchli, a v tej chvíli vyletel drak z jaskyne a mäkko dopadol do nafukovacej trávy, rovno k Jujinkyným nohám.

„Jéj, to bolo ohromné!“ volal nadšene šarkan, a prosebne pozrel na malú ježibabu: „Ešte!!!“

Jujinka sa zasmiala:

„Len aby sa ti hlava nezakrútila! Čáry-máry na furt fuk!“ vyriekla čarovné zaklínadlo, a čarovný fuk vyniesol draka do takej výšky, že v takej ešte naozaj žiaden papierový drak nelietadloval... teda... nelietal.

„To je krása!!! To je nádhera!!!“ vykrikoval nadšený šarkan.

„Keď budeš chcieť dolu, stačí zavolať,“ zakričala za ním Jujinka, no drak rýchlo pokrútil svojou veľkou hlavou, a na celý svet volal: „Nechcem! Nechcéém!“

Aj balóniky vyleteli z jaskyne pozrieť sa na šantiaceho draka, ktorého sa už vôbec nebáli.

Jujinka sa zamyslela, a pozerala raz na smejúce sa balóny a hneď zas na šťastného draka vysoko na oblohe, a znovu na balóny a znovu na draka, a ešte raz na balóny, a na draka sa už ani pozrieť nestihla, lebo dostala nápad, ktorý hľadala.

„Čo keby drak z tej výšky zavolať deti, aby si prišli pre svoje uletené balóniky?“ povedala z ničoho nič, či presnejšie z niečoho niečo, lebo nad tým predsa chvíľu uvažovala. „Tu sa môžu hrať do sýtosti, a nič sa im nemôže stať, ani keby vyliezli hoci na najvyšší nafukovací strom.“

„Ba dokonca, ani keby z neho spadli,“ dodal múdro škôlkovník.

Jujinka prikývla, že presne tak to myslela, ale nahlas nepovedala nič.

„Áno; je to naozaj výborný nápad,“ súhlasil hodinár a trochu ho hnevalo, že na taký nápad neprišiel on sám, hoci vedel, že aj keby naň prišiel, tak by ho nepovedal, lebo nemal rád, keď ho vyrušoval ktokoľvek, nieto ešte les plný detí.

„A každému dáme bublifuk, aby sme podľa farebných bublín mohli nájsť toho, kto v lese náhodou zabľúdi,“ vymyslel škôlkovník, a hodinár nadšene pritakával, aj keď ho hnevalo, že ani na tento nápad neprišiel on, hoci vedel, že naň prísť nemohol, lebo vôbec netušil, čo je to bublifuk.

„Viete vyčarovať bublifuk?“ opýtal sa škôlkovník.

„Pravdaže,“ prikývla Jujinka. Otvorila dlaň, a len tíško povedala: „Čáry-máry bubli-fuk!“ a v tej chvíli sa jej v ruke objavil úplne novučičký bublifuk, z ktorého sa dalo urobiť nekonečne veľa dúhových bublín, bubliniek i bublinísk.

„Ohromné!“ zatlieskal nadšene škôlkoovník. „Ale bude treba veľa bublifukov.“

Jujinka len s úsmevom pokrčila ramenami, akoby chcela povedať: „No a čo?“

Hodiny schované v jaskyni všetko počuli, a nevedeli čo robiť od zlosti. Zúrivo búchali ručičkami do nafukovacej skaly, a samé pre seba vykrikovali:

„Už len to by chýbalo! Deti nie a nie a nie!!! My snáď od zlosti...“ chceli povedať „praskneme“, no už to ani hovoriť nemuseli. V tej chvíli sa totiž ozvala silná rana, a potom hlasité syčanie. A nafukovacie hodiny boli v tej chvíli nielen jediné na svete, ale aj jediné prasknuté nafukovacie hodiny na svete, ktoré praskli od zlosti.

„Čo to bolo?“ opýtal sa škôlkoovník prekvapene.

„Fučí! Fučí! V jaskyni fučí!!!“ priletel zrazu odkiaľsi ďateľ, a vrieskal čo mu zobák stačil.

Jujinka, škôlkoovník i hodinár rýchlo vbehli do jaskyne, a tam našli nafukovacie hodiny ležiace na zemi. Boli už skoro úplne vyfučané, a na boku mali veľkú dieru.

„Jaj, jaj! My fučíme!“ syčali z posledných síl. „Sme najvyfučanejšie hodiny na svete!“

Hodinár sa však spokojne usmial:

„A je to! Konečne bude pokoj.“

„Opravte nás, prosíme!“ už len šepkali hodiny. „My už nebudeme vôbec namyslené. Aha! Tik-tak-tik-tak-tik-tak!“

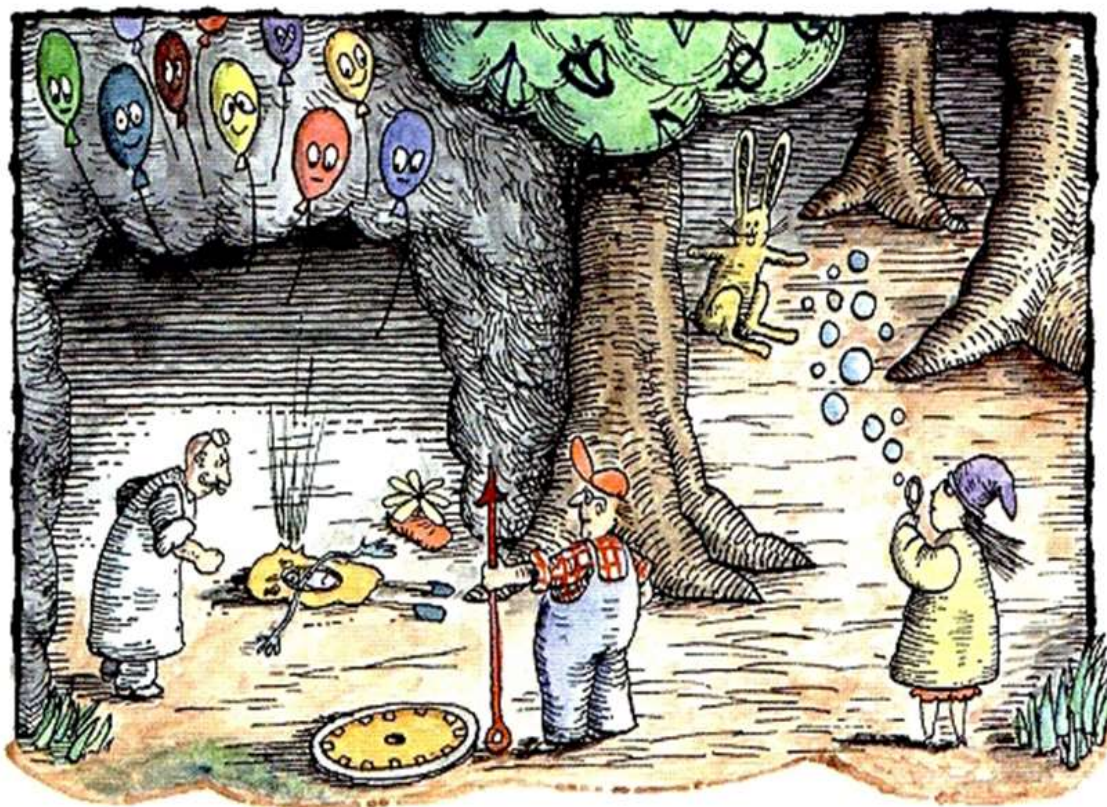
„Zrazu už aj poriadne tikajú,“ zahundral škôlkoovník, ale zdalo sa, že mu hodín nie je ani trochu ľúto.

„Myslím, že by sme ich mali zalepiť,“ zaprosila však Jujinka. „Môžu lietať po lese, a ukazovať presný čas, aby deti nezmeškali večernú rozprávku.“

„Áno, áno!“ pritakávali hodiny z posledných síl. “My už budeme najlepšie a najpresnejšie hodiny na svete. Aby deti nezmeškali rozprávku...”

Hodinár síce chvíľu neochotne váhal, no napokon súhlasil a zobral vyfučané hodiny domov, aby ich mohol opraviť.

V nafukovacom lese je dodnes presne tak, ako to vymyslela malá ježibaba Jujinka - všade je plno šantiacich detí, smiechu a zábavy; balónov je tam toľko, že sa každému ujde i po šesť; spolu s balónmi lieta všade mnoho, mnoho dúhových bublín z bublifukov, hoci sa tam ešte nikto nestratil.

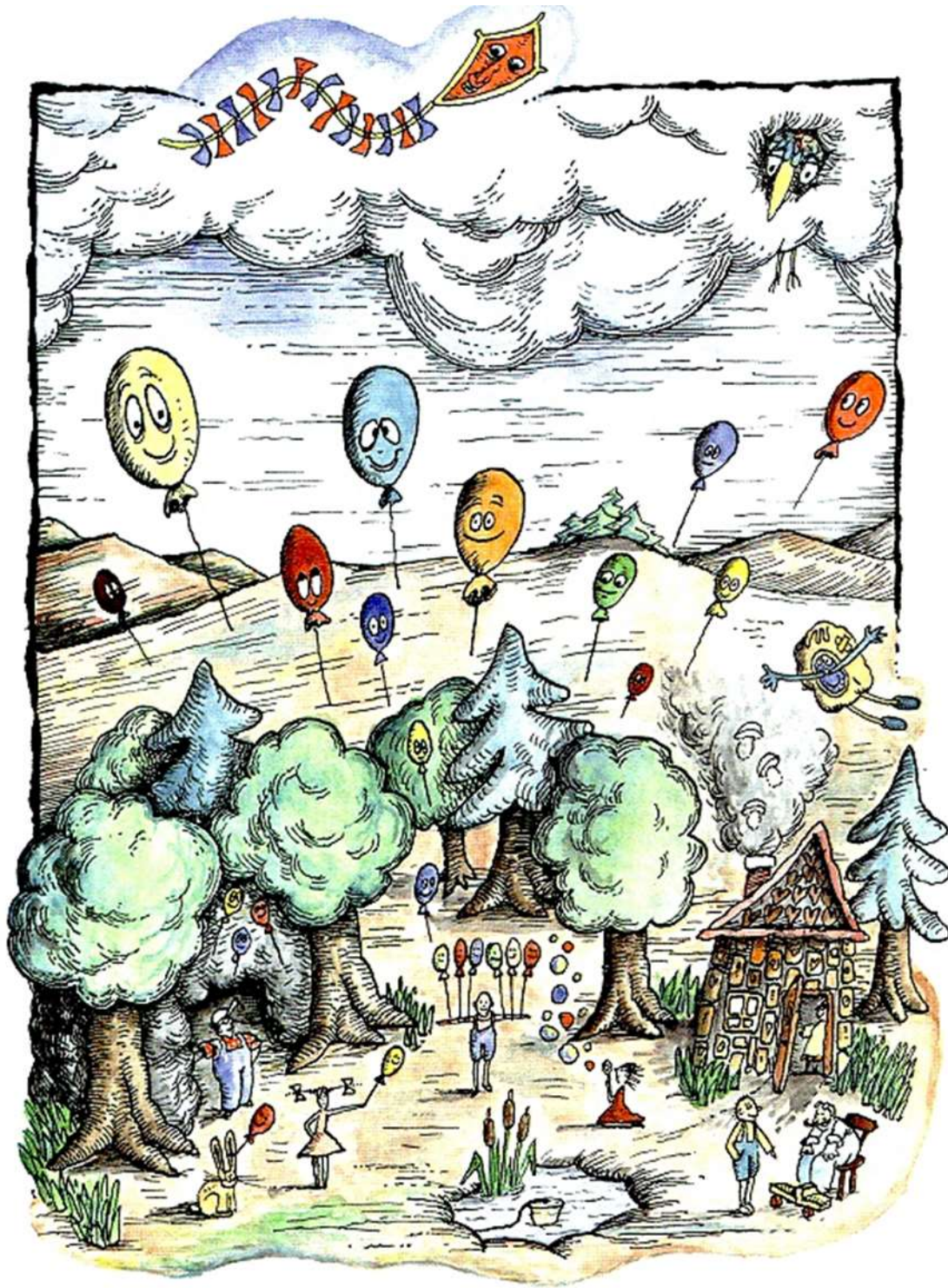
Ďateľ stráži, a vôbec ho nehnevá, že deti občas naschvál robia „ssssssssss“ len aby ho vystrašili.

Nafukovacie hodiny poslušne poletujú sem a tam, a ukazujú ten najpresnejší čas na svete, takže nikto z nafukovacieho lesa ešte nikdy nezmeškal večernú rozprávku.

Hodinár stále nemá čas, ale teraz už naozaj, lebo opravuje pokazené hračky, ktoré mu deti nosia a sám vymýšľa nové a nové, a už nie je hodinárom, lebo ho deti nazývajú „hračkovedec“, na čo je nesmierne pyšný, takže niekedy má čo robiť, aby nebol ako jeho nafukovacie hodiny predtým.

Škôlkovník sa už nemusí starať o uletené balóny, a je zas strážcom smetiska. A pri toľkých deťoch má veru plné ruky práce. Vari len on vie, koľko je na svete papierikov z cukríkov, žuvačiek, lízaniek a z čokolád.

Jujinka celé dni vyčarúva bublifuky; varí hríbovú polievku; pečie koláče hojne pocukrované červíkmi, ale najradšej hrá s deťmi skákavú naháňačku, aká sa dá hrať len v nafukovacom lese.

Nad tým rozosmiatym nafukovacím lesom lieta šťastný papierový drak. A aby nemotal čo chce povedať, zložila mu Jujinka pesničku, ktorú vyspevuje, čo mu hrdlo stačí:

Haló, haló, milé deti!
Viete už kam balón letí?
Navštívte nafukovací les,
kedykoľvek, hoc aj dnes!
Že neviete, kadiaľ k nám?
Pusťte balón, trafi sám.

